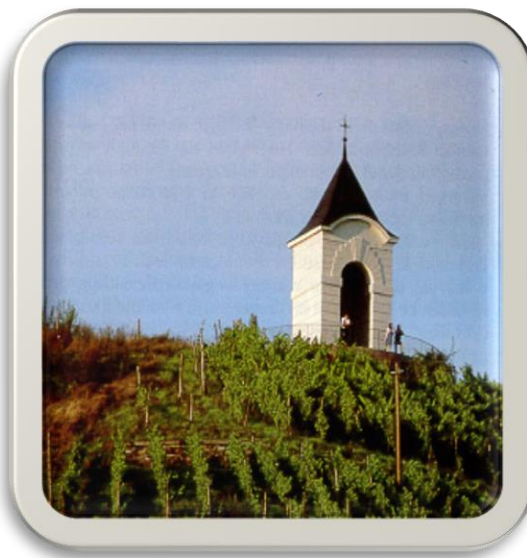

OŠ FRANCA ROZMANA - STANETA
MARIBOR

PIRAMIDA

PIRAMIDA

Šolsko glasilo OŠ FRS MB
Šolsko leto 2019/2020

Glavna in odgovorna urednica:

Barbara Jelenko

Tehnični urednik:

Matjaž Golija

Likovne izdelke prispevali in izbrali:

Učenci in učitelji OŠ FRS

Lektoriranje: Barbara Jelenko

Naslov uredništva:

OŠ FRS, Kersnikova 10, 2000 Maribor

UVODNIK

Dragi bralci, drage bralke!

Pred vami je po dveh letih ponovno nova številka Piramide. Tudi tokratna številka je spletna in bo objavljena na šolski spletni strani. V ospredju je ponovno vaše ustvarjanje, tako pesniško kot tudi literarno in likovno, čeprav moram poudariti, da ste vsi po svoje pravi mali ustvarjalci.

Letošnje leto je posebno, saj smo morali šolanje od marca naprej nadaljevati doma, v popolnoma drugačnih okoliščinah, kot smo jih bili vajeni. Čeprav sem vaše prispevke zbirala skozi celo leto, pa je glavnina vendarle nastala prav v teh nekaj mesecih, zato se mi zdi glasilo malce posebno, kajti objavljeni prispevki, tako literarni kot tudi pesniški in likovni so odraz vašega dela in ustvarjanja doma.

Zato mi oprostite, če slike niso takšne, kot bi sicer bile, simetrične in pravilne, so pa lepe ravno zaradi tega, ker ste jih ustvarili vi.

Letos ste ponovno, tako kot vsako leto, zelo množično sodelovali na šolskem Prešernovem literarnem in likovnem natečaju. Nastalo je nekaj zelo dobrih del.

V okviru kulturnega dneva je nastalo veliko zapisov o vodi, o življenju na tem našem planetu, skratka, veliko razmislekov o tem, kako pomembna je voda za naše življenje.

Zagotovo pa nas sedaj čaka zaključek šolskega leta. Potrudimo se vsi po vrsti, da bo le ta uspešen in bomo lahko sproščeno zakorakali v poletje. Preživite počitnice čim lepše, bodite sproščeni in razigrani, ko pa se jeseni spet vidimo, pa s seboj prinesite veliko dobre volje in smeha, predvsem pa veliko pozitivnega elana za skok v novo šolsko leto.

Želim vam prijetno branje.

Barbara Jelenko, glavna in odgovorna urednica Piramide

IZ ŽIVLJENJA IN DELA NAŠE ŠOLE

SEPTEMBRSKA EKSKURZIJA

Maribor smo zapustili na zgodnje petkovo jutro. Pot nas je vodila po dolini reke Drave in slovenski Koroški. Naša prva postojanka je bila Poljane pri Prevaljah. Tam smo si ogledali spomenik zmage, ki predstavlja razpočeno granato, iz katere letijo golobi, ki so znak miru. Postavljen je bil v opomin zadnjim bojem narodnoosvobodilnih borcev v II. svetovni vojni na slovenskih tleh.

Pot smo nadaljevali po Avstrijski Koroški in se ustavili v Pliberku. Videli smo spomenik žrtvam Pliberške tragedije, v kateri je prišlo do poboja ustašev ob koncu II. svetovne vojne. Na Gosposvetskem polju smo obiskali Vojvodski prestol, ki stoji še vedno na svojem prvotnem mestu, kjer so dolga stoletja ustoličevali karantanske vojvode.

V Celovcu je shranjen knežji kamen, ki je nekoč stal pri Krnskem gradu in je bil poleg prestola del obredov ustoličevanja karantanskih knezov in koroških vojvod v slovenskem jeziku.

Po ponovnem prečkanju slovenske meje smo po dolini Soče nadaljevali pot proti Kobaridu, kjer smo se fotografirali pri italijanski kostnici s posmrtnimi ostanki številnih padlih italijanskih vojakov med I. svetovno vojno.

Nazadnje smo obiskali še Kobariški muzej. Muzej prikazuje dogajanje med I. svetovno vojno na Soški fronti ter še posebej 12. bitko, ki je je znana kot »bitka pri Kobaridu«. Bila je največji spopad v gorati pokrajini v vsej človeški zgodovini, največji vojaški spopad na slovenskih tleh in najuspešnejša prebojna operacija v I. svetovni vojni. Na Soški fronti se je boril tudi moj pradedek. Od tam smo domov prinesli tudi nekaj spominkov.

Nejc Anej Ozimič Furman, 9. b

Ustvarjanje z naravo – Miha Krajnc, 1. c

ŠOLSKI PREŠERNOV LITERARNI NATEČAJ

POTOVANJE V PRIHODNOST

Z nenavadnim poletom sem poletel v prihodnost. Pristal sem v knjižnici. V knjižnici ni bilo le veliko knjig, temveč na stotine knjig, računalnikov in tablic. Knjižnica je imela skrivne sobe. Bila je velika knjižnica, saj so sobe bile svetle. Bila je okrašena z nalepkami in slikami rožic. Vsak otrok, ki je vstopil vanjo, si vzame tablico, vsak misli, da je v raju s pravimi rožami in metuljčki.

Ina Žvajker, 3. a

SIMFONIJA

Simfonija je najlepša melodija,
zanimivo zaporedje vseh vrst različnih not.
Simfonija je najprijetnejša harmonija
in najmogočnejša večstavčna energija.

Ko jo orkester zaigra,
zgodí se prelepa čarovnija.
Beethovnova ali od še koga,
simfonijo zaigrati zahtevna je naloga.

Lahko je hitra, lahko počasna,
vendar mora biti vsaka nota pravočasna.
Lahko tiha, glasna ali mešana,
a glasnost skladbe ne sme biti zmešana.

Ko simfonijo končajo,
vsi v tišini obstanejo,
in ko zadnja nota zazveni,
vsem poslušalcem v spominu obvisi.

Katarina Lepenik, 7. b

SLOVENŠČINA IN ADAM BOHORIČ

Slovenščina je jezik slovanski, zaradi svojih posebnosti pa tudi božanski.
Preden se ga naučiš, veliko časa izgubiš.

Preden ga dobro spoznaš,
veliko garaš.

Je eden najzahtevnejših jezikov,
težek je kot sto bikov.

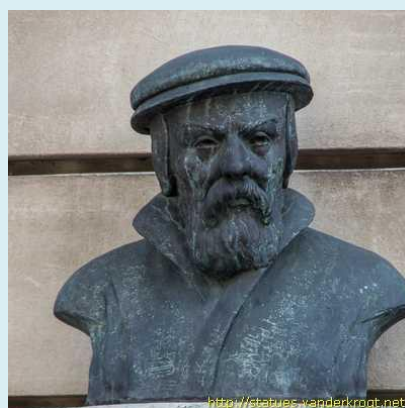
Da ga poznamo takšnega, kot je danes, je zaslužnih mož veliko,
eden od njih je Adam Bohorič, ki je slovenskemu jeziku dal boljšo obliko.

Napisal je prvo slovensko slovnico in prvi črkopis,
njegovo delo je zagotovo sodilo v časopis.

Bil je reformator
in za katoličane pravi gladiator.

Slovenskemu jeziku je dal veliko
in zdaj jaz postavim piko.

Jaka Mlekuž, 8. c

OB STOLETNICI SNG MARIBOR

Gledališče je prizorišče.
V gledališču je veliko predstav,
več jih je kakor sto proslav.
Pred nekaj meseci je v mariborskem
gledališču potekala velika proslava,
na njej je visela slovenska zastava.
Visela je zato, ker je mariborsko gledališče
stoto obletnico praznovalo
in je proslavo veliko ljudi opazovalo.
Po proslavi so bili vsi veseli,
vsi so gledališču vse dobro zaželeli.

Jaka Mlekuž, 8. c

LUISA SPAGNOLI

Pogumna, vztrajna.
Upati si, boriti se, uspeti.
Pogumna duša italijanske Perugie.
Slaščičarka.

Jaka Mlekuž, 8. c

PRELORNICE

Prelornice niso samo svečke na torti
in ne rojstva, smrti in poroke.
Prelornice niso samo potovanja,
ko nekoga spoznamo in si damo roke.

Prelornice so vsi dragoceni trenutki,
ki danes so in jutri jih ni.

So objemi in poljubčki in čas in občutki,
ki so za vedno odšli.

Ne vemo, da je tako v hitenju življenja,
v delu in pehanju za denar.
A lepi odnosi, skupni trenutki in ljubezen
je edino, kar šteje in je največji dar.

Največja prelornica in edina pomembna,
o kateri Eksena govori,
je tista in takrat,
ko se iz sovraštva ljubezen rodi.

Takrat nastopi čudež
in kar je bilo, več ni.
Novo življenje je pred tabo,
v katerem vse se lahko zgodi.

Glorija Leljak, 7. b

PRELORNICA

Prelornica, kakšna beseda.
Velika, mogočna, vseveda.
Prelornica je bila,
ko odkrila se je Amerika.

Prelornica je bila,
ko Slovenija se je osamosvojila.

Prelornica se zgodi z
odkritjem, izumom,
prelornica se zgodi z zmago in
izjemnim pogumom.

Prelornica, prelornica,
vselej znova, vselej spet
pride kakšna na ta svet.

Zala Jakovac, 6. b

Alja Planinšič, 4. c

POJDI, KAMOR TE VODI SRCE

Pojdi, kamor te vodi srce.
Pomisli na sanje, osrečujejo te,
kadar strah oblije mišljenje
in imaš šibke noge.

Le hitro, da ne izpustiš priložnosti,
ki svita se ti v prihodnosti.
Zato potrudi se, saj življenje je čar,
sanje pa osebni dar.

Na žalost življenje
prehitro je, zato izkoristi
svoje znanje
in predaj ga dalje.

Maruša Jovanović, 5. c

Ina Žvajker, 3. a

ŽIVLJENJSKE POTI

Vedno sledi svojemu srcu, saj ne veš, kaj bo.
Mogoče kakšen fant ti ponudi roko,
mogoče ponudijo ti dobro službo.
A vedno vedi, četudi bo težko,
obupati nikoli ne bo šlo.

Zate meja naj ne bo, saj svet ponudil ti bo roko.
In ne pozabi, da družina na pomoč ti prihiti,
ko na življenjski poti zaustavi se ti.
Pa vedno počni, kar si tvoje srce želi,
saj te vodi na prave poti.

Ana Reisp, 5. c

POJDI, KAMOR TE VODI SRCE

Pozdravljen/a, moje ime je Neli. In imam najboljšo prijateljico Neli. Sva kot rit in srajca. Res se dobro razumeva. Vse bi naredila zanjo. A Neli ima še veliko drugih prijateljev. In včasih me malo zaboli, ko se ne igrava skupaj. A to še ne pomeni, da nisva prijateljici. In tudi večkrat se skregava. Včasih jo res močno pogrešam. Ko smo šli na morje, sem jo vsak dan, preden sem šla spat, pogrešala. Včasih je pritekla tudi kakšna solza. A pojdimo nazaj v šolo.

Vedno ko pri športu igramo med dvema ognjema, so vsi proti njej, saj je tako dobra. Dobro lovi, meče in se umika. A jaz se postavim zanjo. In vem, da bi se Neli rada igrala še s kom drugim. A vseeno bova z Neliko najboljši prijateljici za vedno. Pa če bo Neli imela tisoč mozoljev, bo kljub vsemu moja prijateljica in jaz njena. Izmenjali sva si obesek BFF za vedno. Tudi če bom jaz mozoljasta, upam, da bom njena prijateljica. In, Neli, če si to prebrala – ni za kaj. Konec!

Neli Poštrak, 3. c

SANJE ZA NASLEDNJIH STO LET

Sto let nazaj je bila neka šola. V tej šoli je bila učiteljica Maja. Učila je učence, ki so hodili v 3. razred. Imeli so sladko učilnico. Njihove mize so bile iz čokolade, stoli pa iz bombonov.

Prvo uro so imeli šport, tam so skakali na čokoladne blazine. Po športu so imeli matematiko. Njihovi zvezki so bili preliti s čokolado, svinčniki pa so bili iz malih čokoladnih bombonov.

Ko je bila slovenščina, so pisali na mlečno tablo s čokoladnimi flomastri, in ko so imeli angleščino, so šli ven.

Zunaj so bila tla iz mleka. Drevesa so bila čokoladna, jabolka pa mlečna. Učiteljica je spraševala o drevesih po angleško. Likovne umetnosti niso imeli. Imeli so malico, jedli so čokolado, torto, čokoladne lizike in pili mleko s čokolado.

V soboto in nedeljo so šli v šolo. Njihove šolske potrebščine so bile iz sladkorja, torbe iz piškotov, zvezki pa iz čokolade. V razredu so imeli čokoladnega zajčka. Za kosilo pa so največkrat jedli torto z jagodami. Na vrhu so imeli največjo jagodo.

Erna Muratović, 3. c

Alja Planinšič, 4. c

NOVE SANJE ZA NASLEDNJIH 100 LET

Čas teče, nič ne reče, pravi stari ljudski pregovor. Čas se ne ustavlja za nič in za nikogar, zato se nam pogosto pojavi vprašanje: »Kaj se bo zgodilo v naslednjih trenutkih, sekundah, urah ali celo letih?« Skratka, samo različne različice istega vprašanja ob poteku časa. Kaj se bo zgodilo? Odgovor ni nikoli pravilen, saj se vse napovedi časa držijo določenih dejstev tistega časa, ko te napovedi nastanejo. Z upoštevanjem tega dejstva, bi rad naredil nekaj napovedi za prihodnost. Kot so napovedali skoraj vsi, menim, da naša prihodnost vključuje vedno večjo povezanost s tehnologijo in predstavlja tudi čas, v katerem se bo človeštvo odločalo ne samo o svojem obstoju na Zemlji, ampak tudi o naših ciljih v daljnem temnem in nečloveškem prostoru vesolja.

Človeštvo bodo sodili le drugi ljudje, ne glede kaj naredimo, kako se izgovarjamo, smo zdaj na prelomnici, ki bo določila naš obstoj in stanje planeta, na katerem stojimo. Ne

glede na naše prihodnje raziskave izven zemeljskih prostorov, bo Zemlja vedno kulturno in biološko središče človeštva.

Napovedujem tudi, da bo nekje v naslednjih 100 letih človeštvo ideološko razdelitev vsaj v nekaterih delih sveta radikaliziralo, in s tem se bo svet spet razdelil in bodo ljudje samo zaradi dobrih materialnih položajev in s pomanjkanjem smisla v življenju začeli uporabljati čedalje več nasilja in da celo obstaja možnost popolnega uničenja človeške rase.

Vse te negativne in pesimistične napovedi, so le evolucija tega, kar opažam zdaj. Opažam družbo, ki se pretvarja, da resnični problemi ne obstajajo, in hkrati družbo, ki lahko le z nekaj dobro postavljenimi besedami uničevati in ubijati, uniči prihodnost. Vidim družbo, ki živi v času, ko je vsaka najmanjša sprememba sistema takoj ovržena kot ekstremna, ta družba je v mojih očeh vir vseh teh slabih napovedi za prihodnost.

Saj lahko samo družba, ki ceni spremembe, resnično napreduje. Družba, kot obstaja zdaj, je samo v konstantnem stanju stagnacije in nazadnjaškosti, družba, ki ne ceni mnenj in ne ceni sprememb lahko vodi v prihodnost, v kateri človeštvo postane živalsko, samo v tej družbi lahko nastane konec, ki je potreben za izbrisanje vsega, kar je človeško.

Imam pa tudi drugo vizijo za prihodnost, prihodnost, v kateri se človeštvo, po svojih najboljših močeh, trudi poboljšati vse vidike življenja. Vidim prihodnost, v kateri se otroci v šoli učijo o svojih sposobnostih in kot odrasli te sposobnosti uporabijo. Vidim prihodnost, v kateri so vsi člani družbe navezani na domovino in naravo, ki jih obdaja, in delajo za njeno ohranitev. Vidim plovila daleč v črnini vesolja, ki raziskujejo njegovo črnino in se trudijo za poboljšanje našega razumevanja našega obstoja. Vidim prihodnost, ko nikogar ni strah resnice in nikogar ni strah misli. Svet, ki si ga človeštvo zasluži.

Da zaključim, 100 let bo minilo, pomembno je le, kje bomo takrat mi in kaj vse nam bo uspelo narediti, če se moja vizija uresniči. Nam bo uspelo resnično vse, kar nam lahko v tem času uspe? Bomo zamenjali čas za znanje?

Tan Vnuk, 9. b

MANDALA - Tai in Lia Muhič, 1. c

ROŠEVI DNEVI (natečaj)

POTI ČLOVEŠTVA

Bila je najprej tema, nato pa v najmanjšem delčku sekunde luč. Ta luč je rodila v svojem neskončnem obstoju bitje, ki je v svojem kratkem obstoju v siju luči ta sij premagalo, bitje, ki je kljubovalo vsem silam okolja in se razvilo do točke, ko je okolje premagalo in si ga podredilo. To bitje je človek.

Skozi njegov celotni obstoj je človeštvo razvijalo tehnologijo, ki mu je pomagala razviti se do točke, ko je lahko začelo osvajati prostor, naj bo to z gradnjo mest, z izrabljanjem naravnih virov ali s širjenjem človeške vrste po vesolju. To se je začelo najprej z ljudmi z vizijo in podjetnim duhom, vendar pogosto nato prešlo v roke večjih organizacij. Taka organizacija je bila tudi Zemeljska ali Terranska federacija, zemeljska vlada, ki prevzame program za raziskovanje vesolja na svoja krila in začne človeško kolonizacijo vesolja. To človeštvu prinese ogromno moč.

Človeštvo pa je to moč izrabilo, jo skorumpiralo, jo uporabilo za osebne in pohlepne namene in tako skoraj uničilo svojo moč. A preden bi se tako človeštvo lahko pobilo med seboj, je luč sprostila svoje zadnje moči in jih združila v raso bitij, pripravljenih, da uničijo človeštvo in vse njegove dosežke – v sile Kaosa. Ta bitja so se začela širiti po vseh najbolj oddaljenih planetih človeštva in so širila svoj pokvarjeni vpliv po dušah mnogih človeških voditeljev z željo, da bi tako lahko povzročili vojno med mnogimi človeškimi ljudstvi.

Sile človeštva so tako padle v konflikt, ki je trajal tisočletja in zahteval več trilijonov žrtev. Izgledalo je kot konec tega uspešnega in razumu podrejenega obdobja, obdobja napredka. Prišlo je obdobje teme, ko so še največji umi človeštva bili podrejeni najbolj živalskim in krvoločnim nagonom njihove narave. Vendar iz te teme, iz tega zaostanka, iz te morije, je v sami notranjosti človeških meja, na sami sveti Terri, v srcu človeštva vstala nova, čista in razumu podrejena sila – Človeški imperij. To je vodil sam vodja človeštva, Imperator, ki je s svojimi legijami vojakov in vesoljskih plovil začel v svet za svetom širiti vpliv razuma in preganjati Kaos.

Šele ko je človeštvo premagalo uničujoči vpliv Kaosa, se je lahko vrnilo v obdobje raziskovanja, ki pa ga je prekinila smrt Imperatorja in povzročila notranjo čistko vseh nečloveških vplivov. Ta čistka je v znanstvenih krogih v Imperiju povzročila odkritje interdimenzionalne povezave, ki je izkoristila vse črvine v vesolju za sekundno potovanje med svetovi človeštva. To je razširilo človeštvo iz osnovne galaksije in mu ponudilo možnost za zavzemanje celotnega sistema.

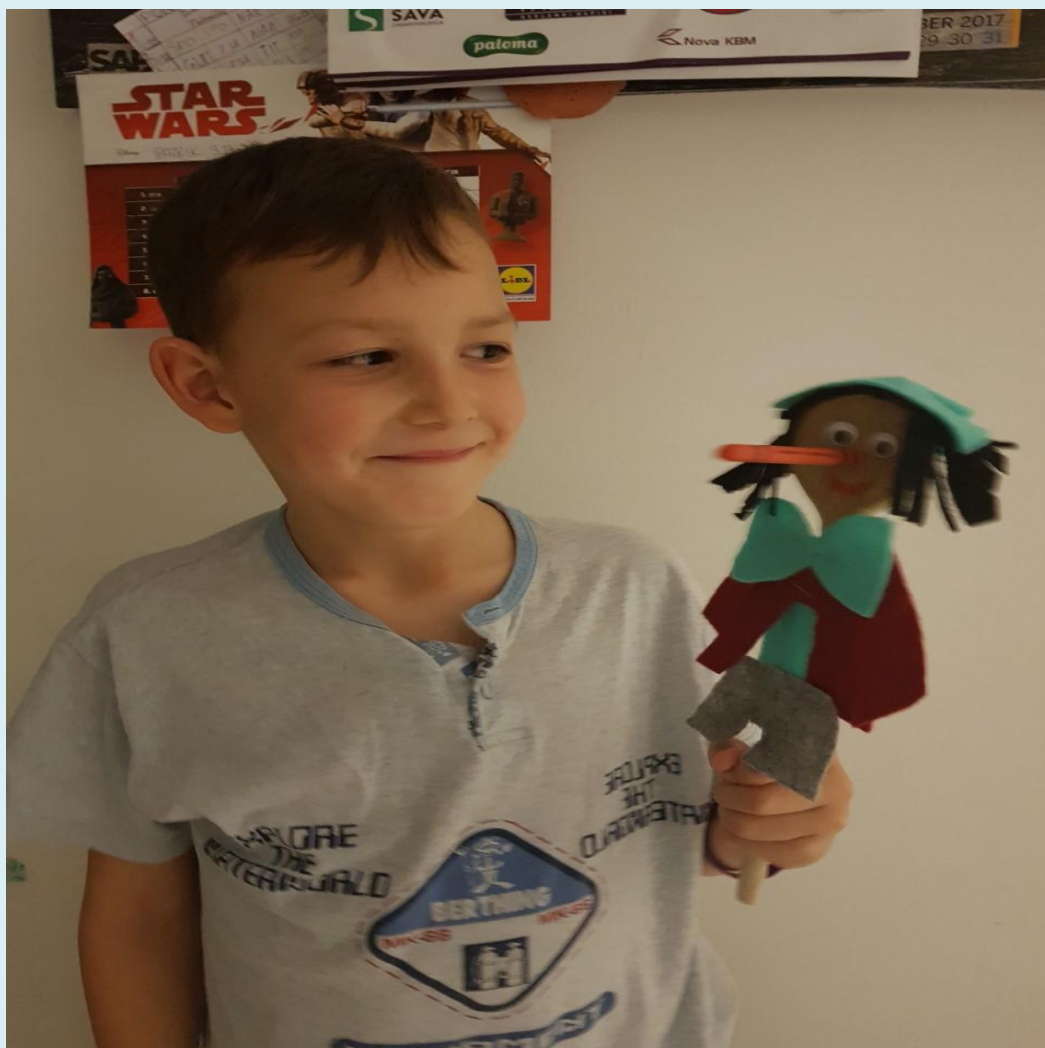
Tako je vodstvo imperija razglasilo eksterminatus, ki bi te novo najdene planete očistil vseh nečloveških ras in jih pripravil na naselitev človeštva na te planete. V tem čiščenju se je vodstvo Imperija razdelilo na lojalistične dele, ki so verjeli v vse odločitve, ki so jih sprejeli, in nove uporniške dele, ki so verjeli v imperatorjev prvotni cilj razumnega in logičnega vodenja. Ti so se začeli imenovati Imperatorjeva pest in so začeli vojno proti lojalističnim delom Imperija.

Tako se je začela vojna, ki je določila zadnjo usodo človeštva.

Imperatorjeva pest je premagala lojalistični del cesarstva in se ločila na še manjše dele. Ti so med seboj imeli svojo lastno državljansko vojno, ki je na oblast postavila človeški senat, ki je bil zdaj najmočnejša politična sila v človeškem imperiju. Zdaj ima človeštvo le enega možnega rešitelja, človeka, ki ima vizijo, ki lahko spremeni človeški imperij. Ta človek je znan le kot 'Rešitelj'. Nekateri pravijo, da je potomec samega Imperatorja, vendar to je verjetno samo mit. Ve pa se samo, da je edini človek z vizijo za napredek človeške vrste, je edini človek, ki razume kako popraviti vse posledice galaktične državljanske vojne, ki je zahtevala toliko trilijonov žrtev in uničila nešteto sistemov.

V besedah 'Rešitelja': »Človeštvo bo lahko prebrodilo vse svoje težave le s poznavanjem in z učenjem svoje zgodovine.«

Tan Vnuk, 9. b

Patrik Ropoša, 3. a

DRUŽINA (Pesem z akrostihom)

Denar je ne more kupiti, zato
jo moraš še posebej
Rad imeti, da bo ostala s tabo,
dokler do konca ne
Ugasnejo vse zvezde
na nebu tvojega
Življenja, ki še zdaj v sebi zadržuje
vse zvezde sveta.
In če kdaj pomisliš, da bi jo
spravil v najbolj prašen del misli,
Na koncu bo prihitela nazaj
takoj, ko izustiš strašen
Au, da te pomiri in da se spet
spomniš, kako rad jo imaš.

Emilija Malèna Martinuzzi, 9. b

SMRT

Laž si, življenje.
Ti si všečno. Jaz nisem.
Jaz sem resnica.

Emilija Malèna Martinuzzi, 9. b

KDOR NE SKAČE, NI OTROK

Natečaj OŠ Franca Rozmana - Staneta Maribor

Mentorica: Simona Deučman

Ko majhen sem bil,
sem skakal in se lovil,
zdaj pa »skype« in »touch«. **(Manca Čuješ, 9. b)**

Radost visoko,
žalost zelo globoko.
Izberi si pot. **(Manca Čuješ, 9. b)**

Včasih je treba
skočiti iz veselja,
pristati športno. **(Aleks Gaube, 9. a)**

Smeh in veselje,
to me gradi, kot otrok,
ki skače, me veseli. **(Tijana Srdanović, 9. a)**

Gibaj se danes,
jutri bo že prepozno.
Nikoli ne veš. **(Hana Pediček, 8. c)**

Rokomet je vse!
Vsak gol ti da nov zagon.
Vztrajaj do konca. **(Aisha Gaube, 8. b)**

Alja Planinšič, 4. c

Mentorica: Nastja Spasković

Presenečenje:
kdor skače, je radoživ
bolj, kot prej je bil. **(Aleš Roj, 9. c)**

DARILO

Zavit v papir,
na obrazu veselje,
ko malček skače. **(Anja Paar, 9. b)**

NEPRAVILEN SKOK

Nepravilen skok,
na potki pade v jok,
a sreča še je. **(Anja Paar, 9. b)**

Matej Pavlović, 3. a

Veselje je vse:
igrivo, ponovljivo
in očarljivo. **(Maruša Tertinek, 9. c)**

Pravi otrok si,
kadar skačeš od smeha
in se veseliš. **(Jasmina Purgaj, 9. a)**

Šport

Šport je pomemben.
Vsak se mora gibati,
tudi odrasli. **(Zarja Žnidaršič, 9. b)**

Če ne skačemo,
ne navijamo in ne
otročtva uživamo. **(Tjaša Cvikl, 9. c)**

Športamo, kadar
skačemo čez ovire,
ni tu manire. **(Gal Butinar Švajncer, 9. a)**

Mihaela Markanović, 1. c

Mentorica: Mihaela Dorner

Spanje

Mir je v nas in v vas.
Luna, zvezde na nebu.
Sanje plešejo.

Nočne more

Grozna zabava.
Kriki odmevajo, kjer
otroci spijo.

Sladkor

Sladek je zelo.
K sadju ali slaščicam
se poda lepo.

Emilija Malèna Martinuzzi, 9. b

Morje

Pesek in alge.
Ribe, zvezde in ježki.
Sonce in užitek.

Tara Štampfer, 7. c

Zgodovina - Boj

Pusta pokrajina.
Polja padlih vojakov.
Smrtna tišina.

Cloudy

Beli mali muc
raziskuje in lovi.
Rad nas napada.

Domovina

Mlada in lepa.
Branimo jo ponosno.
Za vedno naša.

Konec

Vse ima konec,
živo ali neživo.
Ne vemo, kdaj bo.

Nejc Anej Ozimič Furman, 9. b

Revolucija

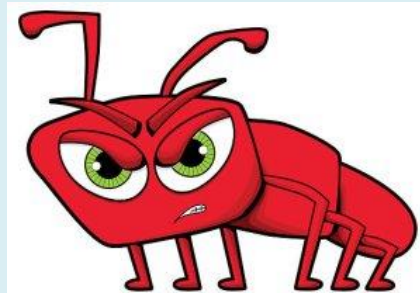
Zastava vihra.
Množice jezne, simbol
vodi idejo.

Tan Vnuk, 9. b

SRCE USTVARJA, ROKA PIŠE

HUDA MRAVLJICA

MRAVLJICA BI MORALA BITI JEZNA, NEPRIJAZNA IN SLABA, DA BI SE JE BALA. AMPAK JAZ BI BILA PRIJAZNA DO NJE. NIKOGAR NE BI POKLICALA NA POMOČ. SAMA BI JO UKROTILA. MRAVLJICA BI MI NATO POMAGALA PRI POSPRAVLJANJU HIŠE. SKUPAJ PA BI SE ODPRAVILI V LUNA PARK.

Mihaela Markanović, 1. c

HUDA MRAVLJICA

HUDA MRAVLJICA BI MORALA BITI VELIKANSKA, DA BI LAHKO POHRUSTALA BIKI. ČE BI JAZ SREČAL HUDO MRAVLJICO, BI ZBEŽAL. HUDO MRAVLJICO PA BI PROSIL, DA MI POMAGA PRESTRAŠITI TISTE, KI MI NAGAJAJO.

Vito Repič, 1. c

RECEPTI ZA ČAROBNE NAPOJE:

4 KONJEVE DLAKE
1 PERO GOSKE
1 TVOJ LAS IN ŽE SE LAHKO SPREMENIŠ V KATEROKOLI ŽIVAL.

2. RECEPT:

1 SLIKA TVOJEGA OTROKA,
1 NOHT IN ŽE USPAVAŠ OTROKA, ČE NE MORE ZASPATI. LAHKO TUDI TEBE USPAVA, ČE NE MOREŠ ZASPATI.

Karolina Simonič, 1. c

MOJA PRVA PESEM

ZVEZDE BELE SVETIJO NA ZEMLJO.
PRIJATELJI SE VEDNO BOLJ ZABAVAJO.

Tai Muhič, 1. c

MOJE POČUTJE/MOJA ČUSTVA

POČUTIM SE DOBRO, AMPAK, KO SEM PA ZUNAJ IN KOSIM TRAVO, PA SEM
NAJBOLJ SREČEN IN VESEL. PO POKLICU BOM DELAVEC. POLETI BOM KOSIL
TRAVO, POZIMI PLUŽIL CESTE.

Miha Krajnc, 1. c

ŽALOSTNA SEM, ČE MI MAMI NE PUSTI, DA SE VOZIM S KOLESOM IN KO NE
VIDIM SVOJIH BRATRANCEV.
KO SEM ŽALOSTNA, SI POMAGAM TAKO, DA SI DAM NJIHOVO SLIKO K
SVOJEMU SRCU, SE POSKUŠAM UMIRITI IN NAREDIM DOMAČO NALOGO.
VESELA SEM, KO LAHKO OBJAMEM MAMICO. TUDI MOJA MAMICA JE
UČITELJICA.

Karolina Simonič, 1. c

ŠOLA

Šolo sem ogledat si prišel,
da strahu pred njo več ne bi
imel.
Prijazne učiteljice in veseli
otroci so me pričakali
in mi šolo razkazali.
V šoli se vsak dan nekaj
novega naučiš,
potem pa za nagrado domačo
nalogo dobiš.

Eva Iršič, 2. a

VEDNO OBSTAJA UPANJE

Jaz verjamem v srečne konce.

Jaz vem, da vedno obstaja upanje, pa tudi če misliš, da ni več možnosti, da kaj bi spremenil. Vedno se najde rešitev za vsako težavo. Sreča glavna vedno je.

Jaz verjamem v srečne konce.

Jaz vem, da vedno obstaja upanje. Ne rabiš biti žalosten, če ti kaj ne gre. Poskusi znova, tokrat bolje bo. Ne pozabi, vedno ob tebi bom. Kot angelček te čuvala bom. Skupaj sva močnejša od vetra, ki vihra in močnejša od dežja. Skupaj lahko prideva do zaklada na drugi strani sveta. Sama na plaži zmogla ne bi.

Jaz verjamem v srečne konce.

Jaz vem, da vedno obstaja upanje, pa tudi če je videti nemogoče, reši se lahko. Ko zvezdice ponoči zasvetijo in luna lepo zažari, brez tebe ne zatisnem oči. Ko spomladi sonce se izza oblakov prikrade, drobni ptički majhno pisemce teti zimi nosijo.

Jaz verjamem v pravljice, ki se v knjižnici skrivajo.

Na majhni polički je knjižica.

Titina Ivanušič, 2. a

METULJI UPANJA

Ema Žist, 1. c

MOJ DELOVNI DAN

Zjutraj se zbudim ob 7.15 uri. Potem se oblečem, umijem zobe in obraz, nato pa grem jest zajtrk. Ob 8.00 grem peš v šolo. V šoli se učimo in izvemo veliko novega.

Ko je šolsko kosilo, se najem in grem delati domačo nalogo. V torek grem na hip-hop in nogomet, v sredo pa na košarko. Ko končam z dejavnostmi in domačo nalogo, se lahko grem igrat s prijatelji.

Okrog 15.30 pride po mene mama in grem domov. Doma pojem kosilo, skupaj z mamo pogledava, če še imam kaj narediti za šolo, berem za vajo in vadim kitaro.

Ko končam, lahko gledam risanke ali pa se s prijateljico Ulo in psičko Auro igram na dvorišču. Včasih grem z Auro tudi na sprehod. Ob 19.30 grem v kopalnico, se umijem, grem jest večerjo. Potem si grem umit zobe in okrog 20.30 v posteljo.

Jaka Škornik, 2. a

MOJ DELOVNI DAN

Zjutraj ob 7.00 vstanem in pojem zajtrk. Nato si umijem zobe in se preoblečem. Odpravim se v šolo, v šoli se učim, nato pojem malico. Okrog poldneva imam še kosilo. Po kosilu naredim domačo nalogo. Če imamo čas, gremo na igrišče. Ob ponedeljkih nimam nobenih dejavnosti, zato sem lahko dolgo na igrišču s prijatelji. Malo pred 16. uro pride mama in se skupaj odpraviva domov. Doma si umijem roke in se preoblečem. Kasneje pojem sadno malico, nato z mamo pregledava zvezke. V popoldanskem času berem. Večerjo imam ob 18. uri. Po večerji se umijem in preoblečem v pižamo. Pred spanjem si umijem zobe. V postelji sem ob 20.30.

Elias Domajnko, 2. a

SKRIVNOST V ANINI HIŠI

Ana in njena starša so se preselili v staro vilo na koncu ulice. Po mestu se je govorilo, da v tej hiši straši. Ana je ponoči slišala čudne zvoke. Zjutraj je to povedala staršem. Starša sta rekla, da si vse skupaj domišlja. Po šoli je k sebi domov povabila prijatelja Tineta in Nino. Raziskovali so po hiši. Srce jim je zelo razbijalo. Vedno bližje so bili čudnim zvokom. Vsak korak jih je bilo bolj strah. Ana, Tine in Nina so vsak dan raziskovali po hiši. A neke noči je Ana sama odšla pogledati in bilo jo je zelo strah, saj je ponovno slišala čudne zvoke. Ko je prišla gor po stopnicah, je zagledala vrata. Vstopila je v sobo in ugotovila, da te čudne zvoke spušča klima.

Ajda Drobnak, 2. a

AKROSTIHI

Lian ni velik ni majhen.

In šolo rad ima.

A hiter je zelo.

Nogomet rad igra.

Lian Bajić, 3. a

Pridna sem kot mravlja.

Ista kot plesalka.

Kteti rada hodim.

A doma je najboljša.

Maša je moja mama.

A se včasih razjezi.

Šolo je že končala.

A je zelo lepa.

Pika Jurak, 3. a

Zelo rada plešem.

Obožujem naravo.

Rojstni dan imam oktobra.

Jem špagete.

Ana je moja teta.

Zorja Dobaj, 3. a

Pika Jurak, 3. a

CINQUAIN

Jesen.

Pisana in barvita.
Pobirati, trgati in prešati.
Dozori vso grozdje.
Sočnost.

Maj Lunežnik, 3. a

Šola.

Lepa in velika.
Učiti, računati in pisati.
Družimo se s sošolci.
Šolska hiška.

Vita Vaner, 3. a

Kovanec.

Trd in dragocen.
Kupovati, barantati in se bahati.
Z njim lahko obogatiš.
Cekin.

Luka Turk, 3. a

Stol.

Velik in lesen.
Sedeti, klečati in stati.
Na njem se dobro sedi.
Šolska klop.

Patrik Ropoša, 3. a

Kuža.

Igriv in dlakav.
Lajati, gristi in renčati.
Je del naše družine.
Pes.

Teja Ornik, 3. a

Tadeja Kos, 9. a

LETNI ČASI

To je moj ljubi čas,
ko pride sneg v vas.
Lepo zlato sonce zablešči
in po snegu dol zbeži.

To je moj ljubši čas,
ko pride pisano listje v vas.
Prijazni dežek pokaplja
in potok več vode ima.

To je moj še ljubši čas,
ko pride sonce v vas.
Takoj skočim v bazen
in res je leden.

To je moj najljubši čas,
ko pride veselje v vas.
Takrat drevje zacveti
in trta vzkali.

Zoja Pribožič, 3. a

POMLAD IN MOJ ASTOR

Pomladi se veselim,
ker k njemu odhitim.
Vedno, ko sem bolan,
ga obiščem in mi ni hudo,
saj ga vidim in mi je lepo.
Zdaj, ko je čas karantene,
spet me v šoli ni,
zdravje pa mi na srečo leži.
K njemu tokrat žal ne smem,
ga gledam čez ograjo v tistem lepem mirnem kraju.

Patrik Ropoša, 3. a

PRIŠLA JE POMLAD

Emā Žist, 1. c

Pomlad med nami – Ivan Cirer, 1. c

POMLAD

Vse se prebuja,
vse že brenči,
meni se zdi,
da po pomladi diši.

Sonce izza oblakov kuka,
medved iz brloga na plano pokuka,
krava pa na pašniku muka:
muuu, pomlad je tu.

Ina Žgajner, 3. a

POMLAD

Rože cvetijo,
dehtijo in še kaj,
kako lep ta pomladni je gaj.

Ptički pojejo,
svojo pesem prelepo,
na vejah posedajo
in semena jejo.

Zajčki skačejo,
po zeleni trati,
rože vohajo
pri miru ne morejo biti.

Maria Möller, 3. a

POMLAD

Oj, pomlad je lepa,
ptički pojejo,
in rožice cvete.
Ko bi bila jaz pomlad,
bi okrasila prav vse,
od zlatih cvetic,
modrega neba
vse do konca sveta.

Pika Jurak, 3. a

ROŽA

Roža me boža,
sonce pripeka,
zvonček cveti
na trati lebdi.

Trobentica rumena,
življenja se veseli,
in nam polepša
te žalostne dni.

Maruša Godina, 3. a

Pomlad – Rajan Seljmani, 1. c

MOJA SKRITA ŽELJA

Moja skrita želja je, da bi nekega dne dobil motokros. Z njim bi tekmoval in se vozil. Spoznal bi Tima Gajserja in se bi vozila po terenu.

Motokros je motor, ki je zelo lahek za po gozdu ali progi. Velikost je prilagojena vozniku. Všeč mi je, ker lahko skačeš, voziš po blatu, dirkaš, se voziš po skakalnicah in da je glasen. Najbližja proga je v Orehovi vasi. Tam se učiš voziti motokros. Za vožnjo rabiš opremo, da se ne poškoduješ. Upam, da bi šel nekega dne na najboljšo progo na svetu.

Julijan Strlič, 3. b

NEKAJ LEPIH MISLI

Knjiga me nežno popelje v spanje.

Ljudje se večkrat spozabijo, kakšno moč ima prijazna beseda.

Knjiga daje bralcu občutek, da bere izviren, živ naravoslovni učbenik.

Elena Petrovič, 4. c

MODRA

Modra je barva oči, včasih pa tudi barva žalosti. Je tudi kapljica na licih. Modra mi je všeč, ker je barva neba in morja. Modre so tudi moje oči.

Julija Skok, 4. c

Maruša Godina, 3. a

MAVRICA

Barve v mavrici si sledijo,
vsaka je za nekaj dobra in posebna.

Rdeča daje nam toploto, ki vedno nam bo večna,
smešna, a včasih celo malo tečna.

Nato pristopi nam oranžna,
barva jesenovanja in kostanja.

U, rumena! Ta zelo je osvetljena in okrašena,
zaradi nje nas boža sonček, ko nam je mrzlo in hudo.

Aha! Zdaj pa zelena, polna veselja!
Zelena je skoraj cela narava, kot drevo in tista zelena
trava.

Potem pa pride modra, kot je nekaj pavovega perja
in kot sta nebo in reka.

In še zadnja barva – vijolična, ki nam je zvesta.
Ta barva nam je v čast, kot tisti mariborski nogometaš.

Julija Skok, 4. c

ČEŠNJA

Sonce izza hriba se budi,
človek drevo posadi,
narava se prebudi.
Zgodaj zjutraj rosa jo umije,
nežni veter jo ovije,
topli žarek sonca jo obsije.

Nežna bela, mala roža,
vsako vejo deset jih boža,
vsak cvet še čebelica poboža.

Videti je mogočna,
videti je močna,
a z belino je nežna,
z rdečino sočna.

Tilen Zupančič, 4. b

KOLEDAR

Poglej na steno
in razmisli,
kaj te dni koledar misli.

Ali je marec
ali april,
vseeno kateri mesec je,
nikamor se mi ne mudi.

Res si hecen,
ker vse dni visiš,
pomagal ti bom,
ko se zbudim.

Rafael Markanović, 4. b

**Pomladni cvet – Mihaela Markanovič,
1. c**

NESMISELNICA

Jagode rastejo na drevesu
in sladoled ima okus po mesu.
Avti se vozijo po zraku
in vlak potuje na oblaku.
Kako lep je ta narobe svet!

Zak Povoden, 4. b

LETNI ČASI

Cekin zlat je kot pomlad. Polna je rož kot kakšen Mrož. Pogledam v morje, je kot to nebo. Na njem pa vidim mavrico, ki kaže toplo na poletje to. Ojoj, pogledajte to, listi padajo! Najbolje, da kostonje pečemo! Pogledajte to, snežinke padajo in to je slovo.

Marien Korošec, 4. b

NESMISELNICA

Gozd pometel je mraz iz svoje hiše,
cesta pelje ga na drugo stran,
čas pomlad riše.

Sonce v gozd posije,
njihove veje in debla odkrije.
S toplo roko jih prime,
ptico iz daljav v staro gnezdo rine.

Tilen Zupančič, 4. b

DOBRA MISEL

Če si sam doma
in te je strah,
ne skrbi, ker skupaj bova zmogla vse.

Špela Zavec Jaušovec, 4. b

Izkoriščen snežni trenutek – VITO REPIČ, 1. c

ZVONEC ZAZVONI

Ko grem v šolo,
moji prijatelji me čakajo.

Takoj je nasmeh
na mojem obrazu,
ko vidim svojo učiteljico.

Moj dan mine tako hitro
z učenjem in druženjem.
In nič drugega.

Zvonec zazvoni,
gremo domov,
na poti vsi pojemo.

In tako iz dneva v dan
vse pada,
in konec šole se bliža.

Adnan Čividžić, 4. a

DRUGAČNOST

Drugačnost ni nič slabega, saj je nekaj lepega. Po videzu drugačen je čisto vsak, niti enega ni enakega. To seveda ni nič slabega.

Drugačnost lahko je sicer slaba, če imaš slabo dejanje. Stojmo si ob strani, pa čeprav drugačni. Enako vreden je prav vsak.

No, to je drugačnost med dejanji. Kaj pa med organi in možgani? Lahko si na invalidskem vozičku ali pa kaj drugega in hujšega.

Če vidiš koga takega, se ne smejat, temveč mu roko v pomoč podat.

Julija Skok, 4. c

PUST

Pust je že tu
pravijo, da je vedno
polnih ust.

Otroci kožuhe so nadeli
in se brez treme
na trgu zavrteli.

Čemu pa zdaj
takšen hrup,
kurenti zimo so pregnali
in še godce nam odgnali.

In še dobro,
da bodo
rože s pomladjo
priklicali.

Nina Špenga, 6. b

PUSTNI ČAS

Ko pust pride v mesto,
si otroci nadenejo maske in gredo čez
cesto.

Nekdo ima po obrazu narisane praske,
spet drugi kosmat rep in brke,
vsi drugačne izberejo si maske.

Hodijo od hiše do hiše,
kjer sladkarije padajo z neba,
z rokami segajo otroci vse višje.

Ko maškare zaključijo svoj obhod s
tramvajem okrog,
se otroci vrnejo s košaro, polno dobrot.

Ana Fras, 6. a

KURENTOVANJE

Na Ptuju vsi stojijo,
saj se kurentov veselijo.
Pustovanje se začne:
»Vse maske pridite!«
Tu so kurenti, za
njimi laufarji,
skupaj bodo vsi
pomlad priklicali.
Zdaj pa še krofi,
mastni in domači
vsi.

Nina Špenga, 6. b

KURENTOVANJE

Za otroke je veselje,
ko ob koncu zime pride pustni čas.
Maske, krofi, kurenti,
vse to je veseli in norčavi čas.

Vsi na Ptuj in Markovec hitimo,
na povorko in preganjat zimo.
Da bi skupaj jo pregnali
in se čim prej topli pomladi predali.

Jan Cmager, 6. b

KURENT

Znova je prišel dan,
ko kurent prežene zimo stran.
Ima pomoč od drugih šem,
ki priti jim ni problem.

Pojava res je strašna,
ne pristoji mu mašna.
Okrog pasu številni zvonci,
da gredo ljudem lasje pokonci.

Palica z jožico poskrbi,
da vedno ima robcev več kot tri.
Pisani trakovi na vrhu maske,
pa nikomur ne naredijo praske.

Bolj kot korantija je bogata,
več veselja bo trkalo na vrata.
Juhej, spet prišel je čas pomladi
in vsi se imamo radi.

Filip Žerjav, 6. b

KRES

Vsako leto pride čas,
ko pride ogenj v vas.
Gomilo veliko naredijo,
da se otroci veselijo.

Ob mraku pride čas,
da kres pride v vas.
Visoko plameni se vihtijo,
meni srce poživijo.

Iskrice naokrog hitijo,
nad drevo se vrtijo.
Ko zvezde na nebu zažarijo,
moje misli počasi zaspijo.

Gal Bračko, 6. b

ČAROVNIK

Debele v suhe spremeni,
zelenjavo v sadje,
dan v noč,
iz starega v mlado,
šolo v počitnice.

Mia Vaner, 6. a

ČAROVNIK

Čarovnik spal v temni luknji je,
zbudil v rožicah se.
Ponoči dela čudeže.
Čira, čara, polna je omara.
Čara, kar želi,
čara, kakor se mu zdi.

Lili Žnidarič, 6. a

ČAROVNIK

Iz muhe slona naredi,
vikend v teden spremeni.
Očala v nove oči,
žalost pa v veselje za tri dni.

Lili Žavcer, 6. a

ČAROVNIK

Lahko te odpelje na Dunaj in nazaj,
preko vseh mej in še naprej.

Ajda Lavuger, 6. a

Kuhar - Elena Petrovič, 4. c

VELIKONOČNO USTVARJANJE

Živali – Rajan Seljmani, 1. c

OKTOBER

September je že odšel,
oktober pa je že tu,
kmalu pa pride moj rojstni dan,
juhuhu!

Življenje konstantno se vrti in vali.
Obrača se v neke čudne smeri.

Zdaj pa oktober, na vrsto prideš ti!

Elma Osmičević, 6. b

JESEN

Odšlo je poletje, prišla je jesen,
veter pa trosi listje kakor fen.
O, joj, kaj pa, ko odideš jesen,
potem na vrsto bo prišla zima, ki
nam kar veselo kima.

Elma Osmičević, 6. b

JESEN

Jesen je nekaj lepega, saj narava je pisana, polna rdeče, rumene in zelene barve. Jeseni vsi smo prijatelji, saj celo leto čakamo, da pride v meglo zavito pisano veselje, ki pripravlja se na mraz in zimo.

Špela Herič, 6. b

JESEN

Vsako leto pride in čez mesec že odide.
S seboj prinese mraz, da postaneš rdeč v obraz.
Takrat nam v šolo priporoča,
a o tem sama ne odloča.
Listje pada na mrzla tla,
megla spušča se v zrak.
Medvedje se že veselijo,
da bodo prespali zimo.

Prinesla pa je tudi bolezen,
zato je učitelj v šoli jezen.
V zrak prinese še vročino,
ki se je že veselimo.

Maša Bauman, 6. c

Maria Moller, 3. a

JESEN

Pesem v oblakih se zbudi,
nam pravo moro naredi.
Učenje v jeseni se spreminja,
saj v razred novi prisopiham.

Oblaki beli se dvigujejo nad parkom,
nam barve prinašajo.
Niso beli niso črni tako kot naši zlati čmrlji.
Toda barve vse nam vzame tetka zima,
ko se spusti nad nas in s seboj prinese mraz.

Nik Vernik Brlič, 6. c

ZAJEC IN ŽELVA

Zvita je zvita cestica,
po njej koraka želvica.
Mimo zajčka je odšla
in lepo pozdravila.
»Kam hitiš dekle ti?
Kam se ti tako mudi?«
reče zajček ji.
»V mesto se mi mudi,
tam oklep zloščim si,
da se mi zelo blešči!«
Čez tri dni in tri noči
zajček želvico spet dohiti.
»Želvica, kaj oklep se še
ne blešči? Kaj se ti v mestece ne
mudi?«
»Mudi, mudi! Zajček pazi,
da te želvica ne prehitil!«

Nina Špenga, 6. b

BOŽIČNI VEČER

Na oknih je ivje ledeno,
sešilo čipkasto kopreno.

Zunaj stoji le za kidanje lopata,
mraz pritiska nam na vrata.

V kaminu pa ogenj prasketa,
božična jelka sveti se, kot da je iz zlata.

Praznično iz radija se sliši
božično petje po vsej hiši.

Skupaj pečemo piškote
in druge praznične dobrote.

Ob polnoči pa ogenj ugasne,
radio utihne,
a snežinke so še vedno krasne.

Jaz pa že trdno spim
in se božiča veselim.

Zala Jakovac, 6. b

STOL (likovna pesem)

Na
stolu
sedim,
pesem napisati želim.
Nimam idej,
zato pesmi
konec je zdej.

Filip Teodor Paluc, 9. b

**Velikonočno ustvarjanje
– Mark Kumpuš, 1. c**

RAZPOLOŽENJSKA PESEM

V tople kraje lastovke letijo,
kot veter radost nam delijo
in brezskrbno na jug hitijo.

Jaz gledam skozi okno
te lastovke prelepe v svobodnem letu,
še v meni brezskrbnost vzbudijo.

Manca Čuješ, 9. b

MOJA BASEN

Nekoč je živel kralj, ampak na njegovo žalost, ni imel svoje kraljice. Ampak ta naš kralj ni bil kot vsi ostali. Razlikoval se je po eni lastnosti. To je bila prijaznost. Vendar, on je menil tako, vsi kralji so bili nesramni ali nevoščljivi, zato se je odločil, da bo tudi sam tak, dokler ne bo dobil svoje dame. Zato si je izmislil pravilo, ki ga ni delil z nikomer, saj potem ne bi delovalo. To pravilo je bilo, da do ljudi ne bo več prijazen, in da ga ne bo pekla vest, bo zato prijazen do vseh živali in to tako dolgo, dokler ne dobi dame. Nekoč je srečal ptičico, ki se je bila zataknila v ograji. Pomagal ji je. Ptica se je vljudno zahvalila in se mu pred očmi spremenila v prelepo kraljico. Ta pa je izdala, da ga je kot ptič opazovala, kako je bil prijazen do drugih živali, zato mu je izpolnila njegovo največjo željo. Čez tri dni sta se poročila in živela srečno do konca njunih dni.

Dorian Karpov, 7. a

Martin Gradišnik, 9. a

MAČKA IN SINICA

Nekega dne sta se srečali mačka in sinica na drevesu. Mačka je priliznjeno nagovorila sinico: »Draga sinica, ti tako lepo poješ in tako lepo letiš, kaj če bi me naučila leteti?« Sama pri sebi pa si je mislila, kako jo bo pojedla. Sinica si je mislila, da je mačka že pojedla toliko njenih prijateljic in ji je odgovorila: »Jaz te bom naučila leteti, ti pa mojih prijateljic in mene ne pojej.« »Seveda, nikoli več ne bom lovila sinic,« je mačka odgovorila. Sinica je rekla mački, da naj razširi tačke in poleti. Mačka je razširila tačke in poletela. Mačka je padla, zlomila si je nogo in odločila se je, da nikoli več ne bo poskušala leteti.

Nepremišljeno dejanje: Osel gre samo enkrat na led.

Marko Ferenc, 7. b

POŽREŠNA LISICA

Sestradena lisica je v gozdu zagledala čredo srn. Požrešno se je pognala za največjo in najdebelejšo, kljub temu, da ji je bližje stala mlada, nebogljena srnica. Ta največja in najdebelejša srna je bila urna in je lisici pobegnila. Od daleč je vse opazoval volk. Prišel je do lisice in jo podučil: »Veš, bolje je imeti vrabca v roki, kot goloba na strehi!«

Ariana Glavina, 7. a

Ustvarjanje s pomočjo narave – Rajan Seljmani, 1. c

SRNJAK IN LEOPARD

Nekega dne je srna kotila malega srnjaka. Med kotenjem je srno napadel leopard. Srna je hitro skotila in pobegnila. Leopard je nekaj časa gledal mladiča, na koncu pa je rekel: »Kaj mi daš, da te ne pojem in skrbim za tebe?« In je mladiček rekel: »Če me ne poješ, boš imel pravega prijatelja in vso mojo ljubezen in podporo.« Leopard se je strinjal in živela sta skupaj. Ko pa je srnjaček odrasel, je nekega dne prišel volk, ki se je bojeval z leopardom.

Leopard je izgubljal boj, zato je srnjak šel po druge srnjake in leopardu rešil življenje. Zato pravijo: »Prijazno vedenje je vedno poplačano.«

Glorija Leljak, 7. b

»Preden si kdor koli prebere to pesem, mora vedeti, da sem jo napisal z namenom, da sprostim svoja čustva in tebi, spoštovani bralec, predstavim moj najljubši youTube kanal Unus Annus. Vem, da zagotovo ne jemljete mojih besed resno, medtem ko to berete, ampak to je veliko več kot samo youTube kanal. Ta kanal bo obstajal samo eno leto in nas želi opomniti, da je vsega v življenju enkrat konec. Nič ne obstaja večno, zato moramo poskusiti čim bolj izkoristiti čas, ki nam je še ostal.«

Memento morí Unus Annus

Pesem posvečena Unus Annus

15. novembra 2019,
Unus Annus je nastal in bilo je
res nice, tole ime pa ni kar tako,
v latinščini pomeni eno
leto.
Mark in Ethan sta se
odločila,
da vsak dan novi video napravita,
a že v prvem sta razglašala,
da po enem letu se ta zgodba konča.

Vsaj tako nam pravita,
vsaki dan nov video ustvarita,

res bom
žalosten, ko
minilo bo,
a na žalost je v življenju tako.

Njun cilj je da,
v enem letu čim več stvari poskusita.
Vsak video je dogodivščina,
katere si lahko del tudi, če si doma.
Res je, da sta malo
posebna, to vidi vsak,
ki ju gleda,
pomen Unus Annus pa ni nič smešnega.

Usoda Unus Annus je
zapečaten, čas še vedno
se odšteva.
Ostaja nam še 226
dni, potem pa bo
zabrisal sledi. S
časom bodite pazljivi,
če zapravite ga, ste si
sami krivi. Unus Annus
obstaja prav zato,
da nas opomni, kako dragoceno je eno leto.

Nejc Anej Ozimič Furman, 9. b

Nejc Terglav, 4. c

IGRA ŽIVLJENJA

Pozdravljeni, sem devetošolec OŠ Franca Rozmana Staneta. Letos je pred menoj velika odločitev, saj bom zapustil osnovnošolske klopi in se vpisal na eno izmed gimnazij.

Razmišljam, da bi se vpisal na I. gimnazijo, saj je v središču mesta, tako kot šola, na katero hodim in mi je bližje. Moja druga izbira je II. gimnazija, saj naj bi tam izvajali več obšolskih dejavnosti. Po končani gimnaziji bi rad študiral veterino, saj imam zelo rad živali. Veterinarka je tudi moja polsestra Špela. Razlog za to, da želim postati veterinar je tudi to, da sem odličen pri biologiji. Zavedam se, da je poslanstvo veterinarja tudi to, da ljudi uči pravilnega ravnanja z živalmi in se za živali bori tudi na operacijski mizi. Rad bi pomagal tudi živalim brez doma, ki živijo v zavetiščih.

Po šoli se velikokrat družim s prijatelji. Včasih zavijemo tudi v trgovino s sendviči, imenovano Fresh for life.

Živim v bloku z mojo prijazno mamo, zabavnim očetom in belim muckom Claudijem. Po prihodu domov je moja naloga to, da nahranim mucka Claudija in se lotim domače naloge, da imam več prostega časa pozneje. Ker mi je zadnjih nekaj let pred testi šlo še posebej na tesno, sem se odločil, da bom delal sproti. To pomeni, da vsak dan po prihodu domov iz šole, ponovim snov, ki smo se jo učili v šoli in se pripravim za naslednji dan.

V prihodnosti se vidim kot očeta enega do dveh otrok in z ženo živeti v hiši. To bi si zgradil v predmestju Maribora, ne preveč stran od mesta, a vseeno dovolj blizu narave, da bi imel prostor za bazen, vrt z eksotičnimi rastlinami in mogoče kakšnega hišnega ljubljence.

Želim si, da bi lahko čim več časa preživel s svojo družino. Med konci tedna bi obiskovali babico in dedka in mogoče šli na kakšen krajši izlet.

Moja starša me vsako leto med poletnimi počitnicami peljeta na morje ali pa v vodni park, kar bi rad omogočil tudi svojim otrokom.

»Življenje je kot bonbonjera, nikoli ne veš, kaj boš dobil,« je rekel Forest Gump. S tem se strinjam, a mislim, da je življenje vseeno bolj nepredvidljivo.

Jaz si življenje predstavljam kot namizno igro, pri kateri mečeš kocke in vlečeš kartice. Ne moreš vedeti, katero številko boš izvlekel v naslednjem krogu. Igra je polna srečnih in nesrečnih naključij. Iz teh naključij moraš ustvariti sebi čim boljšo situacijo ali pa se proti njim boriti.

V življenju nisem tekmovalen, sem pa vesel, če zmagam. V življenju sem vztrajen, borim se proti oviram, ki jih pred mene postavi življenjska pot in vztrajam tudi ob najtežjih situacijah.

Vsi imamo svoje cilje in želje. Mislim, da si je v življenju pomembno označiti pot, ji slediti, saj se nam bo tako lažje odločati v določenih situacijah.

Nejc Anej Ozimič Furman, 9. b

Rajan Seljmani, 1. c

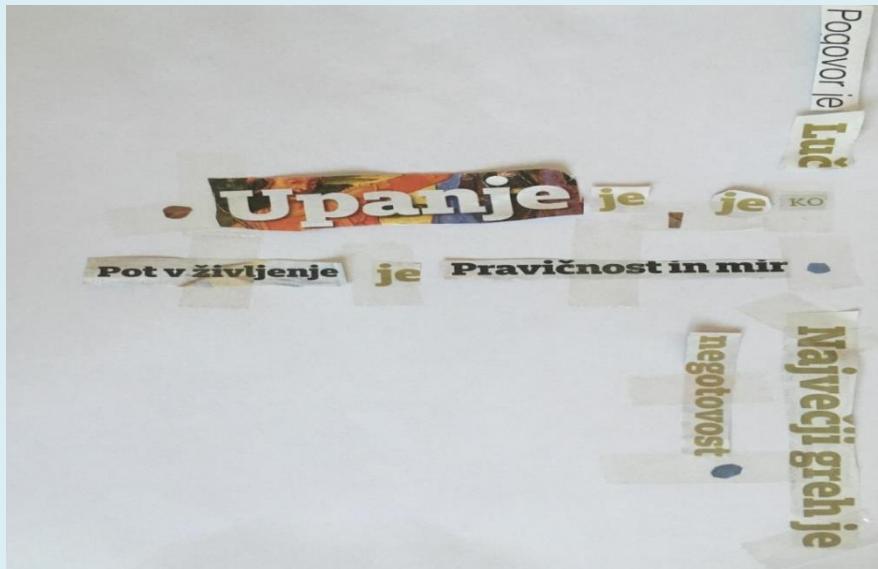
MOJA ŽIVLJENJSKA POT

Letos hodim v deveti razred osnovne šole. Osnovna šola mi je hitro minila in zdaj se moram odločiti o svoji prihodnosti in nadaljnjem življenju.

Odločam se, da grem po končanem devetem razredu na gimnazijo. Odločam se med II. in I. gimnazijo v Mariboru. O tem, katero bom izbrala, se bom dokončno odločila po informativnih dnevih. Za zdaj se bolj nagibam k II. gimnaziji, saj menim, da je bolj primerna zame. V šoli so mi najljubši predvsem naravoslovni predmeti. Najraje imam športno vzgojo, biologijo in kemijo. Sem velika ljubiteljica športov in tudi sama veliko treniram, saj me to veseli. Svoje prihodnosti brez športov ne vidim, saj je to velik del mojega življenja. O tem, kateri poklic bom opravljala čez nekaj let, še nisem čisto prepričana. Razmišljam tudi o študiju medicine po končani gimnaziji. To je zaenkrat tudi moja velika želja. Seveda obstaja možnost, da si bom o tem še premislila. Poklici, ki so mi tudi blizu, so fizijater, športni zdravnik in fizioterapevt. O moji odločitvi se doma veliko pogovarjam tudi s starši. Z mojimi idejami in željami se strinjata in me pri tem tudi podpirata. Zelo sem hvaležna, da mi pomagata in stojita ob strani, kadar ju potrebujem. Ker mi družina veliko pomeni, si jo v prihodnosti želim ustvariti tudi sama. Čez kakšnih petnajst let se vidim v opravljanju dobrega poklica, ki me bo veselil. Prav tako se vidim tudi kot žena in mama dveh otrok. Zelo rada tudi potujem in v prihodnosti želim čim več potovati po svetu s svojo družino. Prav tako si zase in za svojo družino želim, da bi dobro živeli, imeli dovolj denarja, lepo hišo in predvsem, da bi bili vsi srečni in zdravi.

Upam, da bom v prihodnosti dovolj vztrajna in da bom poskusila doseči vse svoje cilje in želje, ki jih imam.

Emma Simonič, 9. c

Maša Majcan, 9. b

NOVO POGlavJE MOJEGA ŽIVLJENJA

Sem Nik Špacapan Friš. Sem devetošolec OŠ Franca Rozmana Staneta. To je zame zadnje leto na osnovni šoli, saj se vpisujem v srednjo šolo. Moja prva izbira je I. gimnazija, saj mi je njihov program bolj všeč in ker se bo večina mojih sošolcev vpisala tja. Moja druga izbira pa je II. gimnazija, kjer imajo tudi drugačne dejavnosti. Po končani gimnaziji bi se rad vpisal na Medicinsko fakulteto, saj bi rad postal zdravnik, tako kot je bil tudi moj dedek. Zdravnik bi rad postal, ker si želim pomagati ljudem. Naloga zdravnika je, da naredi diagnozo pacienta, ugotovi, zakaj je bolan in mu poskuša pomagati tako, da se bo le ta počutil bolje.

Z mojo družino živim v hiši z mojima staršema, bratom in psičko po imenu Kala. Moja mama je direktorica podjetja, oče pa je gradbeni inženir. Moj brat je star 18 let in hodi na Ekonomsko gimnazijo, moja psička pa je rjava labradorka in je stara dve leti.

Po končanem pouku se veliko družim s prijatelji. Ko pridem domov, najprej naredim nalogo in se grem malo igrati z mojo psičko. Potem ponavadi ponovim snov preteklega dne ali pa se učim za kakšno uro.

Ko bom odrasel, bi rad imel dva otroka. Želim si tudi, da bi z ženo živeli v hiši blizu mesta. Rad bi bil tudi na podeželju, tako kot živim zdaj. Rad bi imel tudi veliko časa

za družino, z otrokoma bi rad preživel toliko časa, kolikor bo le mogoče, saj otroci potrebujejo svoje starše, da za njih skrbijo in jim stojijo ob strani. Vidim pa se tudi s kakšnim hišnim ljubljencem.

Življenje je nepričakovano. Polno je srečnih in nesrečnih trenutkov. Ljudje moramo tvegati in stopiti iz cone užitka in udobja, da lahko uresničimo cilje in sanje, ki smo si jih zadali. Ne glede na to, kako je življenje lahko včasih težko, je vedno nekaj, s čimer si lahko uspešen. Pomembno je, da se trudimo in da se nikoli ne vdamo.

Zase menim, da sem vztrajen in tekmovalen, zavedam se, da sem si postavil mnoge cilje, zavedam pa se tudi, da bodo na poti ovire, ki jih bom mogel premagati.

Nik Špacapan Friš, 9. b

MOJI NAČRTI ZA PRIHODNOST

Sem Neža Lovrec in obiskujem deveti razred osnovne šole. Kmalu me čaka srednja šola. Srednjih šol je v Sloveniji veliko, zato je tudi odločitev zelo težka. Jaz se v prihodnosti še ne vidim kristalno jasno, ampak vidim meglice, te predstavljajo moje odločitve, ki še niso jasne. O nadaljnjem šolanju sem razmišljala o III. gimnaziji (psihologinja), saj bo vedno več ljudi potrebovalo pomoč. Moje misli so se ustavile tudi pri Srednji zdravstveni šoli (fizioterapija), saj me ta poklic zelo zanima. Po končani srednji šoli se nameravam zaposliti v poklicu, v katerem bi uživala, ker, če ti je delo všeč, ga rade volje opravljaš, vse ti gre hitreje od rok.

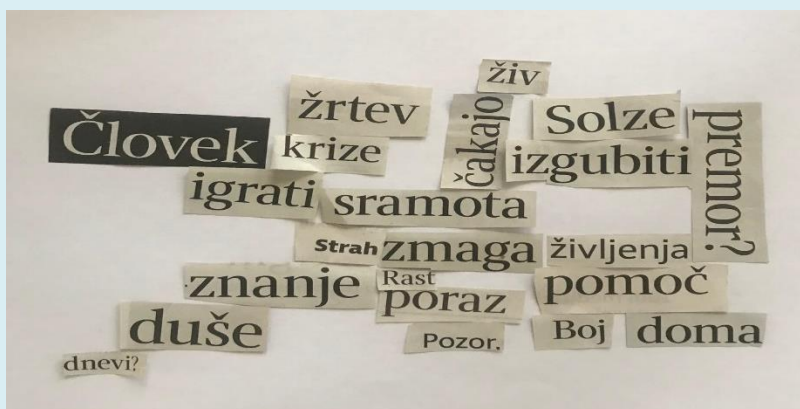
Sanjam tudi o moškem, ki bi me zaročil, se z mano poročil in mi stal ob strani v dobrem in slabem. Tudi družino bi imela rada. Najverjetneje bom imela dva ali celo štiri otroke, saj nas je že zdaj v družini šest in vsi se dobro razumemo in si stojimo ob strani. Kar se tiče mojih dobrih, prijaznih in razumljivih staršev, vem, da me bodo spodbujali v dobrem in slabem in mi stali ob strani v mojem nadaljnjem življenju.

Kar se pa tiče življenja samega, to je pojem, ki ga imamo vsi. Življenje je polno mešanih občutkov, jeze, žalosti, veselja, ljubezni, ... Ampak v njem si je potrebno postaviti cilje. Moj pogled na svet še vedno ostaja isti, svet je krut, poln nesoglasij in nepravilnosti. Ampak, tudi v samo majhnem kotu škatle se lahko skriva drobtinica, tako se tudi v svetu najde kanček dobrote, kanček upanja, ki lahko spremeni življenje.

Bistvo mojega pisanja je takšno, kot je nekoč izrekla Jessie Richards: »Zrno pokovke je majhno, neprebavljivo in na videz ničvredno. Če pa ga vržeš v ponev in ga položiš na ogenj, se bo pred tvojimi očmi spremenilo.«

Včasih se s teboj in z vsemi nami lahko zgodi enako, ko se srečamo z življenjskimi težavami in pritiski. Takrat se je treba s težavami spopasti in jih poskusiti premagati.

Neža Lovrec, 9. a

Nik Špacapan Friš, 9. b

ŽIVLJENJE SE JE ŠELE ZAČELO

Sem Jakob in obiskujem deveti razred osnovne šole. V življenju se želim ukvarjati z nečim, kar me bo veselilo.

Zelo rad se ukvarjam z računalniki in urejanjem videoposnetkov in slik. Računalnike tudi rad sestavljam. Ko se ukvarjam z računalniki, mi čas zelo hitro mine, saj me to resnično veseli.

Vpisal se bom na SERŠ v Mariboru ali pa na Srednjo oblikovalno šolo za smer medijskega tehnika. Želim se vpisati na tako srednjo šolo, kjer bomo imeli učenci iste želje in interese. Tako se bomo tudi bolje razumeli. Pri lažjem učenju mi pomaga družina. Oba moja starša sta učitelja, zato mi je pri učenju veliko lažje. Starša mi pomagata pri različnih predmetih. Imam pa še starejšo sestro, ki mi pomaga, ko ima čas.

Ata mi je vedno govoril, naj se v življenju ukvarjam s tem, kar imam najraje, kar me veseli in v čemer bom užival, da bom v službo hodil vesel in delo opravljal z veseljem.

Menim, da so moje želje v povezavi z delom realne, da je delo z računalniki pomembno in uporabno, zato bi lahko dobil službo hitreje in bil tudi dobro plačan.

V nadaljnjem življenju si želim imeti svojo družino z dvema otrokoma in ženo, ki jo bom imel rad in ona mene. Želim si kupiti avto, ki bi imel dovolj prostora za celo družino, da bi se kdaj lahko kam odpeljali.

Z družino bi se naselil v hiši, ki ne bi bila v mestu, saj mi hrup ni všeč in si želim več zasebnosti.

Moja starša sta zelo ambiciozna glede mojega in sestrinega šolanja, saj si za naju dva želita le najboljše.

Sam se v prostem času rad ukvarjam s športom, saj šport je stvar, ob kateri se umiriš in sprostiš. Menim, da v športu tudi ni toliko pomembna tekmovalnost, kot pa to, da nekaj narediš za zdravega duha in svoje telo.

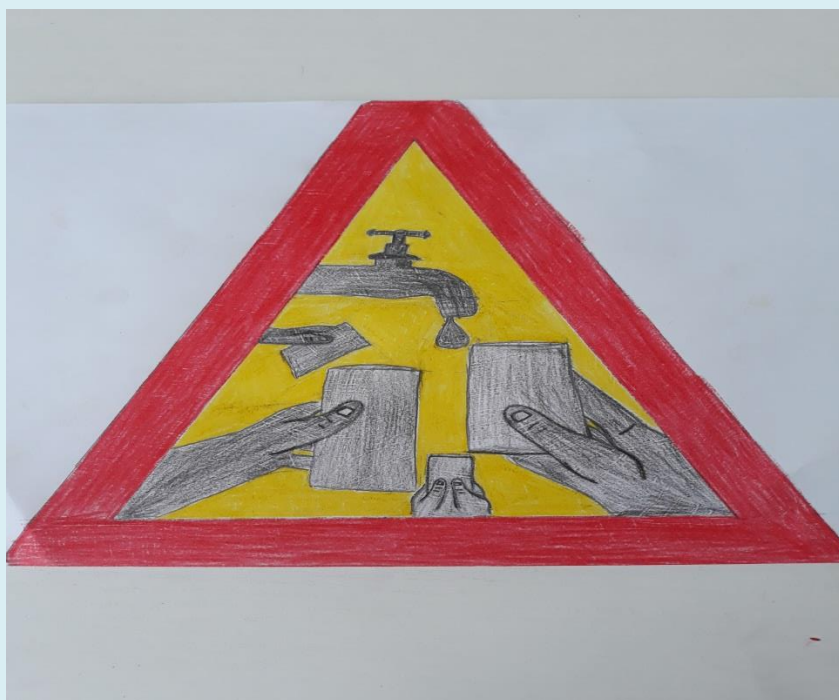
Jakob Kušar, 9. c

V SVETU PRAVLJIC

ZGODBA O POBEGLEM LONČKU

Na vrtu so se igrali trije prijatelji. Ime jim je: Dora, Maks in Toni. Vsi so se skupaj gugalni na gugalnici. Ko sta Toni in Maks odšla, je Dora postala zelo žejna. Šla je v hišo po lonček vode. V kuhinji je bila mama in je pomivala posodo. Dora je rekla mami, da je žejna in mama jo je poslala po lonček. Pogledala je v predal, lončka pa nikjer. »Kam neki je izginil?« se je vpraševala Dora. Iskala ga je v omari, na kuhinjskem pultu, v pomivalnem koritu, pa še kje. Zaskrbljeno je gledala. Nato je skozi pasja vratca pritekel lonček. Dora si je pomela oči. Stekla je za njim in lonček se je ustavil. Tudi Dora se je ustavila. Lonček je vprašal: »Zakaj tečeš za mano, saj imam samo jutranji tek.« Dora je odprla oči in se znašla v svoji postelji. Takrat je na posteljo skočil kuža Bodi in v gobčku prinesel lonček.

Eva Iršič, 2. a

Sara Ropoša, 7. c

MUCA IGRAČARICA

Nekoč je za devetimi gorami in za devetimi vodami bila majhna vasica. Ta vasica je bila zelo urejena, le otroci so svoje igrače pustili vedno na tleh. A to je videla muca

Igračarica. Ponoči, ko so otroci spali, jim je igrače skrila v svojo hišico na sredini gozda. Zjutraj so vsi otroci iskali svoje igrače, a jih niso našli. Zato so se vsi zbrali in se pogovarjali, kje bi lahko bile igrače. Preiskali so celo vasico, ko je mali Anže rekel, da bi lahko pogledali še v gozd. Tako so se odpravili v gozd. Po dveh urah hoje, je Špela z velikega štora odkrila posebno hišico. Z velikim zanimanjem so potrkali na vrata. Odprla jim je muca Igračarica. Povabila jih je v hišico. Tam so bile vse igrače lepo zložene. Muca je rekla, da si igrače lahko vzamejo, če obljubijo, da jih nikoli več ne bodo razmetali.

Tako so šli domov vsak s svojo igračo in z obljubo, da nikoli več ne bodo razmetavali igrač.

Maria Möller, 3. a

MARIA KVAK KVAK

Nekega vročega poletnega dneva sem bila zelo žejna. Pila sem in pila in se spremenila v zeleno žabo. Skakala sem naokoli in regala.

To je videla moja teta in se zelo ustrašila. Dvignila me je visoko v zrak in prosila boga, da bi se spremenila nazaj v deklico. Potem me je dala nazaj in me vprašala, kaj se je zgodilo. A jaz sem rekla samo kvak. Odskakljala sem ven in tam z velikim skokom skočila v lužo in pri tem glasno zaregljala. Potem sem šla v kopalnico in odprla pipo na umivalniku. Skočila sem v vodo in se dolgo kopala. Nato sem skočila na luč in takoj po tem skozi okno. Pristala sem na travi na vrtu. Odkrila sem jagode in začela jesti. Med tem sem čisto pozabila na teto, ki me je že iskala. Ko me je našla, me je vprašala, kako naj me reši. Rekla sem ji, da mi mora speči ribo. Ko je to naredila, me je posadila za mizo. A jaz nisem bila zadovoljna. Hotela sem še solato in krompir. Začela sem jesti. Potem sem zahtevala še torto. Ko sem pojedla čisto vse, sem odskakljala v svojo sobo in se tam spremenila v deklico. Po pravici povedano, je biti žaba čisto fajn.

Maria Möller, 3. a

JELENČEK POSEBNE SORTE

Nekoč pred davnimi časi je bila sredi gozda lepa jasa. V deblih dreves so živele veeverice in ptice. Nekoč je prišel na to jaso mali jelenček, poklical je še brate in sestre. Vsi so imeli rogove razen njega. Tudi mamica je imela rogove. Vprašal je mamico, zakaj nima rogov. On ni vedel, da je jelenček posebne sorte. Z bratci in sestricami so šli tekat. Pognali so se v dir, jelenček je bil najhitrejši in to ga je pomirilo. Tako je cele dneve tekal in bil je srečen, ker je to znal boljše kot drugi.

Priredil je tekmovanje v teku za vse živali v gozdu. Na cilj je pritekel prvi, spet je bil srečen. Ampak! Ni pozabil na igro s prijatelji. Srečen je bil, da ima prijatelje.

Vita Gradišnik, 3. a

Luka Turk, 3. a

VSAK NAJDE SVOJO SREČO

Nekoč pred davnimi časi je živela deklica po imenu Neža. Neža je živela v čarobnem gozdu v majhni koči. Skrbela je za rastline in se vsak dan pogovarjala z njimi. Nekega dne ji je rožica odgovorila in naenkrat je razumela vse rastline in živali. Čez nekaj dni je prišel mimo nek deček. Neža še nikoli ni videla lepšega dečka, v trenutku se je zaljubila vanj. Vedela je, da nima dovolj denarja, da bi bila vredna dečka.

Rožica v vrtu ji je šepnila: »V gozdu je zaklad, tukaj imaš vilo Marjetico, ki ti bo pomagala najti pot.« Odpravila se je na pot. Po poti je srečala ježka Rudija, srnico Tino, veverico Lino in lisico Lano in so se ji pridružili na potovanju. Med veselim klepetom je pot minevala zelo hitro. Živali so ji pomagale najti hrano, saj zelo dobro poznajo gozd. Naenkrat so prišli v temačen del gozda, kjer je stalo mogočno temačno drevo. Naenkrat je drevo spregovorilo: »Kaj vi delate tukaj? Ne veste, da tu živita hudobna čarovnica in njen zmaj?« Nato vila Marjetica odgovori: »Z živalmi iščemo zaklad, da bo Neža srečno živela svoje sanje.« Nato mogočno drevo odgovori: »Pobegnite, preden pride hudobna čarovnica in vas uroči!«

Naenkrat začne grmeti, bliskati in tla se začnejo tresti. Na velikem, groznem, rdečem zmaju prileti čarovnica.

Čarovnica se začne dreti nanje: »KAJ DELATE TUKAJ, KAKO SI DRZNETE STOPITI V MOJ GOZD? POVEJTE MI ALI PA VAS ČAKA GROZA!!!!!!«

Neža odgovori: »Prišli smo iskat skriti zaklad, saj smo slišali, da je skrit nekje tukaj.«

Čarovnica se razjezi: »KAKO SI SPLOH UPATE ISKATI MOJ ZAKLAD!!!!!!«

Že je pripravila svojo palico in hotela izreči urok, a je pred njo priletela vila Marjetica in uporabila svojo čarovnijo in je rekla: »Na svetu je preveč groznih stvari, zato naj se usoda spremeni in postani deklica, kot bi morala biti.« Čarovnica se spremeni v prelepo dekle, modrih oči ter dolgih zlatih las.

Nato jim reče: »Hvala vam lepa, peljala vas bom do zaklada.«

In tako je naredila, deklica jim je pokazala pot do zaklada. Ko so našli zaklad, je Neža povabila deklico, da pride živet k njej, da ne bo ostala sama. Vrnili sta se v Nežino hišo, ki sta jo povečali in prenovili, da je nastala čudovita hiša. Poiskala je dečka, s katerim se je poročila in vsi so v prelepi hiši srečno živeli do konca svojih dni.

Kaja Korošec, 4. b

Iz matematične naloge (krive in ravne črte) nastane čudovit likovni izdelek.

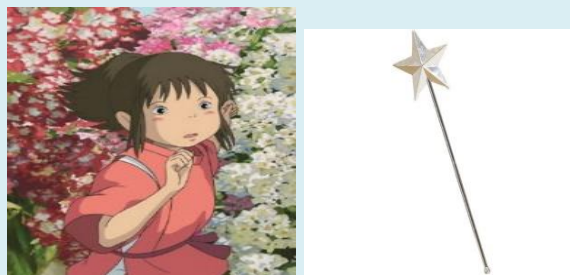
Karolina Simonič, 1. c

ZOJA IN DEKLICA

Nekoč za devetimi gorami je živela v majhni koči deklica Zoja. Zoja je živela čisto sama. Za spomin na starše je imela le mamino ogrlico in tri govoreče fižolčke.

Vsak večer so fižolčki Zoji pripovedovali pravljice. Nekega večera pa je pripovedovanje zmotilo glasno trkanje po oknu. Zoja je videla majhno nerazločno senco. Potem je zaslišala rahel glas. Govoril je: »Lahko malo kruha, prosim?« Zoja je takoj iz mize vzela rezino kruha in pohitela k vratom. Ko jih je odprla, je zagledala majhno deklico in ji izročila rezino kruha. Deklica ji je bila zelo hvaležna. Prosila jo je še, če lahko pri njej ostane. Zoja ji je dovolila. Naslednje jutro sta se deklici igrali na vrtu. Igrali sta se, da sta vrtnarki. Zoja je pričela kopati zemljo. Čez nekaj trenutkov je v zemlji zagledala belo palico in poklicala je deklico, ki je kopala na drugem koncu vrta. Nato sta odšli v hišo, da bi si naredili zajtrk. Zoja se je med pripravo zajtrka igrala, da je čarovnica in rekla: »abrakadabra«, z palico je zamahnila proti mizi in naenkrat se je na mizi pojavil zajtrk. Deklici sta bili zelo presenečeni. Na mizi so se pojavile dobrote kot so: puding, sendviči s svežim kruhom, pečena jajca s šunko, čaj, kakav, čokolada, maslo, marmelada in med. Z veseljem sta dobrote tudi pojedli. Ker sta bili tako siti, sta se odpravili v posteljo. Po počitku sta ponovno preizkusili belo palico. Zaželeli sta si igrače. Zoja je ponovila čarobno besedo in zamahnila s palico. Pojavile so se čisto nove igrače. Bili sta navdušeni. Deklici sta se igrali tako dolgo, da se je zunaj že zmračilo. Postali sta lačni. S palico sta zamahnili in izgovorili čarobno besedo. Miza je bila ponovno polna dobrot. Zoja in deklica sta čarali in si s tem spremenili življenje. Tako sta živeli srečno do konca svojih dni.

Katarina Perger, 4. b

PRAVLJICA O GOSPODU KORENČKU IN GOSPE PETERŠILJ

Nekoč sta živela gospod Peteršilj in gospa Korenček, nenehno sta se prepirala in prepirala o tem, kdo naredi okusnejšo juho.

Mama je skuhala juho, vanjo dodala tri korenčke in tri peteršilje in jo vlila v kuhinjski mešalnik, poklicala je sina in mu rekla, naj vse spiže, ker je sadje in je zdravo. Popil je vse in je rekel, da je zelo dobro. Odšel je v sobo in se igral.

Mama mu je povedala, kaj je notri in takoj je šel v kopalnico in je vse izpljunil. Vrnil se je v sobo in se pogovoril z mamo, potem pa je mama rekla, naj se gre pogovoriti s Korenčkom in Peteršiljem.

Pogovoril se je in rekla sta: »Midva sva najbolj zdrava na celem svetu«. Sin je začel jesti juho in njiju, od tistega dne je verjel mami in vedno pojedel vso zelenjavo.

Gospod Korenček in gospa Peteršilj sta rekla: »Oba sva lepa in oba narediva zelo dobro juho, in srečno sta živela do konca svojih dni.

Še zdaj lahko vidimo gospoda Korenčka in gospo Peteršilj v juhi, in od tistega dne se ne prepirata več.

Eleni Križanič, 4. b

VEVERICA ŽANA

To se je zgodilo nekega lepega jesenskega dne. Na koncu vasi se je vzpenjal prečudovit hrib. Na hribu velik gozd. Ves obsijan od jutranjega sonca. Jesenske barve gozda so žarele. Ob robu gozda se je vila ozka gozdna pot. Na vrhu smreke je bilo duplo rjavordeče veverice Žane. Vso jesen je nosila lešnike in orehe v svojo ozimnico. Ob takšni zalogi že ne bo lakote in pomanjkanja.

Tega jutra Žana pometa svoj domek, ko nenadoma zasliši klepet gozdarja in lovca. Stopata okoli velike smreke, okoli Žaninega doma. Popoldan pa se zasliši zvok motorne žage. Sova Lori skovika sredi belega dne. Žanin srček močno bije, oči izbočene, v strahu in skrbi ni vedela, kaj storiti. Hitro je pograbila namizni prt, vanj zavezala najnujnejše stvari, nekaj malega za pod zob in urno zbežala po veji na sosednjo smreko. Po deblu navzdol in jo zadnji trenutek ucvrla. Po glavi ji je rojilo le to, kako ta dva človeka niti malo ni zanimalo, če je kakršnokoli drugo bitje na tem drevesu. Glasno je jokala, jezna, brez prihodnosti po gozdni poti. Pot je bila pokrita z odpadlim listjem. »Žana!« je zaslišala znani glas. Bil je Blaž, starejši gospod jež. »Prijateljica, ti lahko pomagam?« jo vpraša. Veverica mu pove o svoji nesreči. »Ostala sem brez toplega doma. Zaloge hrane nisem mogla rešiti. Ogromno drevo je že treščilo ob tla. Kaj mi ostane?« je stokala Žana. »Umrta bom v mrzli zimi.« Ježu se je veverica zasmilila. Ponudil ji je topel domek. »Skozi zimo nama bo v mojem brlogu toplo. Hrane bo tudi dovolj. Dolgčas nama ne bo. Skupaj bova skovala načrt za nov dom. Pomladi, ko bodo sončni žarki stopili sneg, bova načrt uresničila!« je Blaž prijazno potolažil Žano.

Žano pa bo vedno spominjal na stari dom rožnat namizni prt. Prt, ki ga je zavezala v culo.

Tilen Zupanič, 4. b

REVNI KRALJ

Nekoč je živel kralj, a ker je preveč pomagal, je postal reven. Imel je tri sinove, oni so imeli nekaj denarja.

Nekega dne je kralj poklical svoje tri sinove in jim rekel: » Vsak mi mora prinesiti hrano, a jo mora skuhati vsak sam. Drugače mi mora dati denar.

Prvi brat je goljufal in hrano kupil, drugi brat pa ga je videl in je za njim ponovil. Najmlajši pa je hrano skuhal sam. Ko je kralj poskusil hrano, je rekel prvemu: »Vem, da ne znaš kuhati in da si to hrano kupil.« To je rekel tudi drugemu. A ti, najmlajši, si jo skuhal sam.

Prvi brat je bil jezen in je vprašal, kako je oče to vedel. Kralj je odgovoril, da ve, da nobeden ne zna kuhati, in da, brez zamere, je bila hrana od tretjega slaba.

In tako je vzel denar od starejših bratov. Najmlajšega pa je na koncu pohvalil, da se je vsaj potrudil.

Alja Planinšič, 4. c

ZLATI PINGVIN

Nekoč je obstajal otok pingvinov. Na tem otoku je živel zlati pingvin. Tale pingvin je bil zelo žalosten, saj so se vsi ostali pingvini norčevali iz njega. Ampak on je bil poseben pingvin. Neke noči so prišli pingvini in ga izgnali iz vasi pingvinov. Zlati pingvin je šel v gozd, to je bil prav poseben gozd. V tem gozdu je srečal govorečo opico. Ta mu je povedala, da je on prav posebni pingvin in če želi izvedeti več, naj le pojde naprej. Pingvin je nadaljeval pot in srečal veliko govoreče drevo. Drevo mu je povedalo, da je on prav posebni pingvin in mu dalo čarobni amulet. Ta čarobni amulet je lahko začaral vse, kar si je zaželel. Pingvin je premišljeval in na koncu si je zaželel, da bi vsi v vasi pingvinov bili do njega prijazni. Drevo mu je nato reklo, naj gre v vas in se prepriča, če je čarovnija delovala. Pingvin se je vrnil v vas in videl, da so bili vsi pingvini prijazni. Zlat pingvin je bil zelo srečen in živel je v vasi srečno do konca svojih dni.

Teo Simonič, 4. b

Pred davnimi časi je živel oče s tremi hčerami. Zaradi revščine jih je poslal od doma, da si poiščejo delo. Najstarejši hčerki sta postali prodajalki v trgovini. Najmlajša pa se je zadovoljila z delom v slaščičarni pri starem slaščičarju, ki se je imenoval Jožef. Ni imel sanjskega življenja, delal pa je čudežno dobre pite, a s temi ni privabil veliko strank. Starejšima sestrama je šlo bolje od rok. Veliko sta zaslužili in se norčevali iz najmlajše sestre. Govorili sta ji, naj si poišče boljše plačano službo in z denarjem razveseli očeta. Najmlajši se je pa slaščičar smilil in ostala je pri njem v službi. Minilo je sedem let. Najmlajša je rekla slaščičarju: »Danes pojdem domov.« Slaščičar je spregovoril: »Vzemi te školjke in jih dobro čuvaj. Nabral sem jih v najglobljih globinah sveta. Eno položi na svojo hišo in si zamisli, kakšna bi bila tvoja sanjska hiša, drugo daj na to slaščičarno, tretjo pa na moj grob, ki bo stal ob slaščičarni. Drugega ti ne morem dati. To je moje darilo pred smrtjo.« Mlada slaščičarka se mu je zahvalila in odhitela peš proti domu, kamor pa sta se starejši hčeri pripeljali s kočijami. Oče je bil na vse ponosen. Naslednji dan je najmlajša storila, kar ji je naročil Jožef. Podrtija, v kateri so živeli, se je spremenila v vilo, slaščičarna se je obnovila in dobila ime Zlati breg, školjka na grobu pa je spominjala na slaščičarja Jožefa. Najmlajša hči je še naprej delala v slaščičarni in srečno živela do konca svojih dni.

Ajda Lavuger, 6. a

Nekoč je živel oče s tremi hčerami pod Zlatim bregom. Bili so zelo revni, zato jih je poslal po svetu in jim naročil, da se po sedmih letih vrnejo domov. Ubogale so očeta. Najstarejša je osnovala podjetje s kopalniškim pohištvom, srednja je zgradila velik hotel in tudi obogatela, najmlajša pa je na poti naletela na zelo revnega slaščičarja. Povedal ji je, da nujno potrebuje pomočnika. Najmlajša je bila dobrega srca in se pri njem zaposlila kot slaščičarska pomočnica. Ko je minilo sedem let, so se hčerke vrnile domov. Najstarejša s kupi denarja, najmlajša pa le z vrečko posebne moke, ki ji jo je dal slaščičar v zahvalo in ji naročil, naj iz te moke speče piškote in jih zakoplje v zemljo. Čez nekaj let bo videla, kaj bo zraslo. In res. Najmlajša hči je posadila piškote in iz njih so zrasla lepa drevesa, ki so obrodila diamantne piškote. Najmlajša jih je urno pobrala in prodala ter za njih dobila veliko denarja. Ta družina je ostala bogata in vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Jakob Mrzlekar, 6. a

Anja Caf, 8. b

Nekoč je živela stara gospa, ki je imela tri hčerke. Ker so bili revni, jih je mama prosila, da si najdejo službo. Dve sta našli delo v stari restavraciji, ki je imela zelo veliko obiskovalcev. Najmlajša pa se je zaposlila v stari slaščičarni pri starem slaščičarju, ki je onemogel. Ona pa mu je pomagala z največjim veseljem. Po sedmih letih so se hčerke vrnile domov. Starejši sta obogateli, najmlajši pa je slaščičar v znak hvaležnosti podaril torto. Ta je bila njegovo največje bogastvo. Naročil ji je, da češnje z vrha torte ne sme pojesti, ampak jo mora posaditi. Doma je spet videla mamo in se je močno razveselila. Starejši sestri sta se bahali, a mama je bila enako vesela vseh. Prišli so slabi časi, denar je pošel in revščina se je vrnila. Najmlajša pa se spomni češnje in jo posadi. Zraslo je mogočno drevo, ki je bogato obrodilo. Ko je hotela pojesti prvo češnjo, je videla, da so v njej namesto koščice diamanti. Dala jih je v družinski hranilnik in pomagala ljudem. Vedno, ko zagleda hranilnik, se spomni na prijaznega slaščičarja.

Neli Murko, 6. a

Jakob Valcl, 3. a

Pred davnimi časi je živel oče s tremi hčerami. Ker družina ni imela dovolj denarja, so vse tri hčere hodile služiti. Najstarejša je bila šivilja, srednja je prodajala domače pridelke, najmlajša pa je vsak dan pazila na ovce. Nekega dne ji je ena izmed ovac šepnila na uho: »Hodila boš pet dni in pet noči, nato boš prišla do Zlatega brega. Za njim se skriva manjše mesto, ki je znano po slaščičarni. In tako se je tudi zgodilo. Za Zlatim bregom je zagledala slaščičarno in fantiča, ki je bil videti potr. Stopila je do njega in ga skušala razvedriti. Povedal ji je, da išče nekoga, ki bi mu pomagal pri delu. Deklica mu je povedala, da rade volje pomaga, saj je prav zato prehodila to dolgo pot. Minilo je sedem let in slaščičarna je bila od prihoda najmlajše hčerke zelo uspešna. Slaščičar se je iz hvaležnosti poročil z njo in do konca življenja je bila družina premožna.

Mia Vaner, 6. a

Za Zlatim bregom so stanovale tri sestre in njihov oče. Ko so dopolnile osemnajst let, jim je oče rekel: »Pojdite po svetu in si poiščite službe ter se čez sedem let vrnite.« In res, odšle so. Starejši sestri sta zgradili kino in z njim obogateli. Mlajša sestra pa je srečala slaščičarja in se mu ponudila za vajenko, a zaslužila je komaj za kakšen priboljšek. Leta so minevala in napočil je dan, ko so se sestre morale vrniti domov. Slaščičar je dal vajenki jagode, ki so ostale pri pripravi torte. Ko so prišle domov, se jih je oče zelo razveselil. Spekel je torto in jo okrasil z jagodami najmlajše hčerke, nekaj pa so jih tudi posadili. Nato sta se sestri vrnili v mesto, najmlajša pa je ostala pri očetu. A v mestu se je odprl nov kino in vsi so začeli zahajati vanj. Tako sta starejši sestri izgubili službo in se vrnili domov. Doma pa so začele zoreti jagode in te jagode so bile najboljše jagode vseh časov. Tako so obogateli in živeli do konca svojih dni.

Taša Jagodič, 6. a

FENIKSOV VŽIGALNIK

Nekoč je živel reven kurjač, ki pa ni mogel več živeti v svoji hiši, ker so mu jo zaradi dolgov vzeli. Kurjač je slišal zgodbo o vžigalniku iz čistega zlata. V plamenih, ki jih zaneti ta vžigalnik, se rodi feniks, ki osebi dobrega srca služi in ji izpolni vsako željo. Kurjač se je odpravil na pot. Kurjač je imel dva brata, oba zelo bogata. Eden je bil zemljiški gospod, drugi poročen s prelepo bogatašinja. Tudi kurjačeva brata sta slišala za zlati vžigalnik in sklenila sta bratu preprečiti, da bi prišel do njega.

Ko je kurjač krenil na pot, je prišel v gozd samorogov. Listje v krošnjah je usklajeno valovalo, čeprav ni bilo niti sapice. V gozdu se je v najbolj temačnem delu izgubil. Ni vedel, ne kod ne kam. Naenkrat se je belo zableščalo in h kurjaču je pristopil samorog. Bil je čudovit, bleščeče bel in z zlatim rogom. Kurjač je sklenil, da bo živali sledil, ker ga bo nekam že odpeljala. Po treh urah hoje sta prišla do roba gozda. Kurjač se je zahvalil in hotel odditi iz gozda, ko se je zaslišal krik. Bil je prvi brat, ki je hotel kurjača ujeti in ga prepustiti gozdnim zverem, a ker je bil kurjač s samorogom, je bil varen. Zveri so napadle brata.

Kurjač mu je hotel pomagati, a ni več mogel stopiti v gozd. Nato je hodil in hodil. Ko je zagledal starko, jo je vprašal ali se v feniksovo jamo pride po tej poti. Starka mu je pritrdila, a opozorila ga je, da jamo straži zmaj. Dala mu je diamantno čelado in mu rekla, da bo z njo lahko prišel skozi ognjene zublje, ki jih bruha zmaj. A če bo zmaju kaj žalega storil, ga bo le ta požrl.

Kurjač se nekoliko prestraši, a vseeno se ji zahvali in oddide naprej. Ko pride za njim drugi brat, mu starka pove enako. On njenih svaril ne vzame resno in gre naprej. Kurjač medtem pride do vrha gore in se sprehodi skozi ogenj, ki ga bruha zmaj. Čudež! Nič mu ni! Ko pride drugi brat, ki ima pri sebi meč, bruhne zmaj ogenj vanj, a drugi brat se brani. Že udari po zmaju, a ta, kot da mu nič ni. Zato se ta razjezi in pogoltne drugega brata. Kurjač ga poskuša rešiti, a zaman.

Nato stopi v jamo in na sredini je kupček pepela. Na njem je zlat vžigalnik. Ukreše ga in plamen priloni k tlom jame, ki se v krogu užgejo. Iz ognja pride feniks. Kurjač je dober in zato mu bo feniks zvest. Kurjač se zamisli in poprosi ptiča, naj v življenje vrne njegova brata in mamo. Feniks mu ustreže. Kurjač si zaželi le še ene stvari, resnične ljubezni. Feniks mu ustreže. Kurjač postane kralj, poroči se s princeso in skupaj imata tri čudovite otroke. Feniks je dal novemu kralju prstan ognjenordeče barve. Če se ga kralj dotakne s prsti, bo prišel feniks in mu pomagal.

Zala Jakovac, 6. b

Mark Kumpuš, 1. c

ČAROBEN KAMENČEK

Nekoč predavnimi časi je živela majhna deklica, ki je živela s svojima dvema bratoma in mamo v majhni hiški sredi gozda. In ker so bili zelo revni, sta starejša brata šla delati k nekemu gospodarju, da bi zaslužila nekaj denarja. Mama in deklica sta pa ostali doma in ker je mama morala tudi nekako dobiti denar, je šla v mlin in prosila za delo.

Deklica, ki je bila sama doma, pa je odšla na sprehod po gozdu. In kar naenkrat je na tleh zagledala staro škatlico, v kateri je bil kamenček. Vzela je škatlico in stekla domov. Doma je škatlico odprla in vzela ven kamenček, ki se je svetil tako zelo kot lučka. Ko je mama prišla domov, je najprej deklici povedala, da ima službo, potem pa jo je le vprašala, kaj ima v roki.

Deklica, ki še sama ni vedela, kaj je to, je rekla, da je nek kamenček, ki se sveti. Mama ga je pogledala in rekla, da kaj takega še nikoli ni videla. Deklica je mamo objela in ji zaželela lahko noč in odšla spat. Naslednje jutro je mama zgodaj odšla na mlin in deklica je bila spet sama. Nekaj časa je ležala v postelji, potem pa se je vstala in oblekla, nato pa odšla v gozd. S seboj je vzela tudi čudežen kamenček.

Na poti v gozd je srečala volka, ki jo je hotel napasti in skoraj, ko jo je že vgriznil, si je zaželela, da bi bila doma in jo je kamenček teleportiral domov. Deklica se je zelo ustrašila in je začela jokati, potem pa se je opogumila in si zaželela poln hladilnik hrane, saj je bila že zelo lačna.

Počasi je odprla hladilnik in v njem zagledala ogromno hrane. Odšla je po mamo in svoja brata in srečno so živeli do konca svojih dni.

Špela Herič, 6. b

KROJAŠKI METER

Nekoč predavnimi časi je živel reven kralj s tremi sinovi, žena mu je nedolgo nazaj umrla, zato je bil zelo potr. Ker je bil tako zelo žalosten, je kaj kmalu tudi sam umrl. Preden pa je umrl, pa je svojemu edinemu podložniku naročil sledeče: »Vsi trije sinovi naj gredo na potovanje po svetu in tisti, ki prinese največjo dragocenost, bo naslednik mojega prestola.«

In tako so se vsi trije odpravili na pot. Preden pa so odšli, je podložnik dal vsakemu en cekin, kos kruha in jabolko. Dolgo so hodili, dokler se ni najstarejši sin, ki je bil tudi najbolj zloben in zvit, ustavil pri peku in ga nesramno in nejevoljno vprašal ali lahko pri njem dobi službo. Pek ni bil najbolj navdušen nad njim, a ga je sprejel. Druga dva brata sta potrto odšla dalje. A nista dolgo hodila, ko se je drugi sin ustavil pri mizarju. Tudi ta sin je nesramno in nejevoljno vprašal za delo. Ja, seveda, prav mi bo prišel en mladi pomočnik za delo, je dejal mizar. Ostal je tako samo še najmlajši sin, ki je bil dobrega srca. Najmlajši sin se je ustavil pri krojaču, ki ga je zaposlil.

Najstarejša sinova sta hitro izgubila službo, potrta sta hodila po ulicah, ko sta zagledala plakat NAJBOLJŠI KROJAČ in na sliki je bil njun najmlajši brat. Skupaj sta sklenila, da ga bosta ubila. Brata sta dolgo hodila in iskala brata, a bilo je zaman. Ko je najmlajši sin dobil dovolj denarja, da je presodil, da si lahko kupi nekaj dragocenega, se je zahvalil krojaču. Krojač pa mu je v zameno dal krojaški meter, ki se mu sprva ni zdel nič posebnega, a nato je krojač dejal: »Ko boš meter trikrat zavrtel nad svojo glavo, si boš lahko zaželel vse, kar boš želel.«

Medtem ko se je mlajšemu sinu zgodilo toliko lepega, sta se starejša brata že vrnila domov. Presenečena sta bila, da njunega brata še ni bilo domov. Ko pa je skozi vrata prišel najmlajši brat, ki je bil celo zelo vesel bratov, je takoj in z navdušenjem pokazal svojo dragocenost. Meter je trikrat zavrtel in si zaželel dva cekina in ni minil trenutek, že sta bila tam.

Vsi so bili zelo presenečeni. Podložnik je brez oklevanja najmlajšega razglasil za novega kralja, ta pa je srečno živel do konca svojih dni. Starejša dva brata pa je dal podložnik po slišanih zgodbah izgnati iz kraljestva.

Zara Pipan, 6. b

Teja Ornik, 3. a

LAČEN KMET

Za tremi ribniki, za devetimi gozdovi, je živel ubog kmet, ki se ni mogel preživljati. Kmet je imel samo eno njivo, ki ni prinašala pridelkov. Župan v sosednji vasi je rekel: »Tisti, ki bo našel zlat dragulj, ne bo nikoli več lačen.« Kmet se je zato odpravil na pot.

Za njim so bili še ostali tekmovalci. Kmet, ki mu je bilo ime Janko, je v daljavi zagledal ubogo gospo, ki ni mogla pobrati vsega krompirja. Ni se mogla prikloniti, zato je Janko stekel k njej in ji pomagal pobrati krompir. Gospa ni vedela, kako se mu naj zahvali, zato ji je Janko rekel: »Morda vi veste, kje je zlat dragulj?«

Gospa mu je pokazala jamo in v daljavi se je videlo zlato svetlikanje. Starka je Janku rekla, naj se pazi, ker v jami straši pošast. Janko se je odpravil naprej. Pred seboj je zagledal zajca z zlomljeno tačko. Janko mu je povil tačko in ga odnesel na travnik. Zajček se je sklonil k Janku in mu prišepnil: »V jami je pošast, ki trdno spi. Če jo zbudiš, se ti slabo godi.«

Zajček je počasi, z zlomljeno tačko odskakljal po travniku. Janko pa se je odpravil v jamo. Slišal je glasno smrčanje in videl pošast. Lepo počasi je odšel mimo pošasti in vzel zlat dragulj. Prišel je iz jame in odšel nazaj v vas do župana ter mu izročil zlat dragulj.

Za zameno je dobil zrno pšenice. Odšel je domov in zrno pšenice posadil na njivo. V trenutku je zraslo veliko pšenice. Pšenico je mlel v moko in iz moke delal kruh. Prodajal ga je na stojnici in zaslužil denar. Svojim tekmovalcem je dal malo pšenice, da so tudi oni lahko preživeli. In srečno so živeli do konca svojih dni.

Nina Špenga, 6. b

LEGENDARNA DVOJICA

Za tremi gorami, za tremi vodami je živela revna družinica. V mali hiši so živeli trije otroci in starša. Starša nista imela denarja za otroke, zato so jedli samo kruh in jabolka z vrta. Najstarejšemu je bilo revščine dovolj in odpravil se je v gozd. Rekel si je, da si bo poiskal službo. Ni hodil dolgo in srečal je človeka. V bistvu je to bil čarovnik, samo da on tega ni vedel. Najstarejši sin ga je hotel vprašati, če ima košček kruha, a ga je čarovnik prej začaral. Čarovnik je nato izginil, najstarejši sin pa je naenkrat začutil voljo po uničenju vsega. Zbral je vojsko in začel ropati po vaseh. Njegova družina je slišala za to in mlajša sestra in brat sta obljubila, da ga bosta zaustavila. Hodila sta po gozdu, ko ju je naenkrat napadla bratova vojska. Mislila sta že, da je to njun konec, ko je naenkrat z drevesa padla vrečka. Bila je čudežna vrečka in k njima jo je podala dobra vila, krava. Bila sta zmedena in nista vedela, kaj naj naredita z njo, saj sta bila obkoljena z vojsko. Nazadnje sta sklenila, da bosta zlezla v vrečko. Ko sta prišla vanjo, sta se znašla čisto nekje drugje. Nista vedela, kje sta, ampak nato se je brat spomnil, da bi to lahko bil grad. Dobila sta idejo. Sestra je

rekla, da bi lahko oropala zlatarno. Seveda grajsko, ne mestno. Zavedala pa sta se tudi, da bo verjetno zelo dobro zastražena, ampak ni ju bilo strah, saj sta imela vrečko. Hotela sta oropati grad, da bi vrnila denar ljudem, ki so bili oropani. Napadla sta zlatarno in na njuno srečo je bil grad majav. Bilo je sicer veliko stražarjev in že so se pognali k njima. Sestra je že segla po vrečki, ampak se je odkrušil kamen s stropa in padel na stražarje.

Hitro sta smuknila noter in pobrala vse do zadnjega ficka. Začela sta bežati iz gradu in hitro sta prišla ven. Denar v vrečah se je vračal k lastnikom in skoraj vsak jima je podaril delež denarja kot nagrado. Ko sta obšla vse hiše, sta ponovno zlezla v vrečko in pristala doma. Živeli so srečno z veliko denarja, čarovnikov urok pa je medtem že popustil.

Filip Žerjav, 6. b

Eva Duh, 8. a

SESTAVIMO ZGODBO

ZGODBE IZ BESED NAGAJIVK

Andraž, vstati, všeč, kraljica, njiva, knjižnica, izza, konj, prijatelj izziv, oddaja, sladkorček, predstaviti, prejšnji, milijon, domišljija, čevlji

Andraž se zjutraj ni dalo vstati, da bi odšel v šolo. Z muko si je obul še zadnji čevlji in se vendarle odpravil. Pot do šole ga je vodila ob dolgi njivi in velikem travniku, kjer se je pasel konj. Po poti je pojedel še sladkorček, ki mu ga je dala mama. Izza ovinka se prikaže prijatelj Marko. Med potjo mu pove, da ga danes čaka velik izziv, saj mora predstaviti svojo šolo, v kateri je tudi velika knjižnica. Zaradi velike domišljije mu to ne bo povzročalo velikih težav. Zvečer pa je na sporedu njegova najljubša oddaja, v kateri ponujajo milijon evrov. Pred spanjem pa bo prebral še nekaj strani knjige z naslovom Kraljica zime.

Lana Mandl, 6. a

Nekoč je živela kraljica, ki je zelo rada brala knjige. Vsak dan je odšla v knjižnico in eno prebrala. V mestu so govorili, da je prebrala že milijon knjig. Kraljica je imela bujno domišljijo in nekega dne se je domislila izziva. Na oglasno desko mesta je dala nalepiti oglas za nagradni pripovedovski natečaj. Najboljši pripovedovalec bo za nagrado dobil konja. Med meščani je završčalo. Vsak dan so se kraljici predstavili številni pripovedovalci, a zahtevni kraljici nobena pripoved ni bila dovolj všeč. Informacija o natečaju je prišla tudi do revnega dečka Andraža, ki si je svoj kruh služil z delom na njivi, popoldne pa pomagal pri loščenju čevljev. Najraje pa je bral in pripovedoval vsebino knjig. Odločil se je svoje pripovedi predstaviti kraljici. S prijateljem sta zjutraj zgodaj vstala in odšla na grad. Izza vogala sta poslušala pripovedovalce. Končno je prišel na vrsto Andraž. V usta je stlačil sladkorček in začel pripovedovati. Kraljico je njegovo pripovedovanje tako prevzelo, da ga je takoj razglasila za zmagovalca. Naslednji dan mu je oddala konja.

Lan Žvajker, 6. a

Nekoč je kraljica odšla k prijatelju Andražu, saj ji je prejšnji teden obljubil, da bosta šla jahat konje. Andraž ji je rekel: »Pozdravljena, kraljica! Pravkar sem gledal oddajo Izziv za knjižnico. Bi se mi pridružila?« Kraljica pa mu je odgovorila: »Ne, obljubil si

mi, da mi boš predstavil konje, ki jih bom lahko jahala.« Nato je Andraž kraljico prijel za roko in jo odpeljal na njivo, kjer je zagledala konja Sladkorčka, ki ni tako divji, kot so konji izza onega grmovja. Sladkorček je stal med milijon rožami. Kraljica je vprašala: »Andraž, je to samo moja domišljija ali je to videti kot popolna slika?« Ko si je Andraž prenehal zavezovati čevelj, ji je odgovoril: »Ne, to ni tvoja domišljija, kraljica, to je resničnost in vidim, da ti je Sladkorček všeč.« Kraljica mu je rekla: »Ja, konj je res lep. Vstani, ker je videti, da me boš zaprosil.« Ko je Andraž vstal, je pomagal kraljici na konja. Tisti dan je bil kraljičin najboljši dan, saj je dobila najlepšega konja na svetu.

Ana Fras, 6. a

Andraževa domišljija je velika kot knjižnica, polna pravljic. Prejšnji teden ga je popeljala v kraljestvo Sladkorček. Tam biva njegov prijatelj konj, ki na vse izzive odjaha z njim. Andraž zagleda kraljično, ki mu je zelo všeč. Hoče se ji predstaviti, a ga je preveč strah. Kraljična ga vpraša, kaj tako strmi vanjo. Andraž besed na jeziku nima več, zato jo kar popiha na njivo. Njegovi čevlji so blatni in jih bo potrebno očistiti. A počasi se sonce izza gor premika in potrebno bo vstati. Čeprav mu v glavo še milijon misli pride, se bo treba zbuditi in v šolo iti.

Klara Korošec Cizerl, 6. a

Pomlad na oknu – Vin Pozeb, 1. c

Čevljar Andraž je živel na eni strani gozda, na drugi pa je živela kraljica, ki je imela milijon evrov. Andražev izziv je bil, da gre do kraljice in mogoče kaj prisluži. Naslednje jutro se odpravi na pot. Imel je zelo veliko domišljijo. Izza drevesa je skočil velik konj in Andraž ga je v svoji domišljiji pobožal in skočil nanj. Prijazen in ubogljiv konj ga je peljal do gradu, medtem pa se je Andraž igral, da je na super misiji in da je konj njegov leteči zmaj. Končno sta prispela do gradu. Pred njim pa je imela kraljica njivo, ki je bila Andražu zelo všeč. Andraž je pozvonil na zvonec in kraljica je stopila iz knjižnice in mu odprla vrata v grad. Andraž se ji je na kratko predstavil in ji povedal, s čim se ukvarja. Kraljica ga je bila vesela, saj ji je en čevelj razpadel. Povabila ga je na čaj, ki ga je postregel butler. Zraven čaja se je lesketal sladkorček. Po kratkem pogovoru je odšel Andraž s čevljem proti domu. Bil je hiter, saj mu je kraljica naročila prevoz. Za slovo ga je kraljica pozdravila, rekoč: »Na svidenje, prijatelj!«

Zara Povoden, 6. a

Vid Koren, 9. c

KULTURNI DAN – VODA

VODA

Voda teče in šumi,
a nič se ne zgodi.
Poslušam jo, popijem,
če kaj ostane, pa zlijem.

A zdaj ne bo več tako,
voda teče in šumi,
kar jo ostane, naprej odbrzi.

Tam nekdo jo rabi bolj kot jaz,
čaka nanjo in ima žalosten obraz.

Voda mu priteče, zašumi
in nekemu tam,
boljše življenje naredi.

Lana Sešek, 7. c

VODA

Voda je kakor čas, ki se preliva,
istočasno vedno več in vedno manj,
naše življenje dela izredno fajn
in vsak dan naša telesa umiva.

Nekaterim je primanjkuje zelo.
Čutijo polno žejo vsakodnevno,
vode nimajo za samoumevno,
za njo drug drugega še pobijajo.

VODA

Če skupaj združili bi srečo in vodo,
veselje bi prepevalo.
Skupaj z njima močni bi bili,
zato zapojmo hejla, hejli.

Vode nima kar vsakdo.
Nekateri se morajo
boriti zanjo,
če se želijo zalivati z njo.

Čisto tekočo srečo,
lahko črna ladja hitro
spremeni v hudo nesrečo.

Voda je naše največje zlato,
saj če vode ne bi bilo,
bi imeli še manj kot srebro.

Jan Sešek, 8. c

Polni so je oceani in morja,
a žal tiste vode ne smemo piti,
ker se je Bog odločil jo soliti.

Polna nje je tudi zemeljska skorja,
upamo, da nikoli je ne zmanjka,
da ne bo nikoli le stara znanka.

Maša Kovač, 8. c

Nejc Anej Ozimič Furman, 9. b

VODA

Voda je vir življenja,
vsak jo potrebuje
le kdo je ne bi,
saj življenja nam olepšuje,
brez nje nas ni.

Vsi radi jo imamo,
naj večna bo,
izliva naj se
v lepo mavrico.

Zoja Drobnak, 6. c

WATER

Water is life,
and life is water.
But it can cut like a knife,
and cause a slaughter.

Some people have it,
some people don't.
But even the unfortunate don't quit,
even though some waste it, nonchalant.

It can literally be found in any form,
liquid, solid and gas.
As ice it can be as big as a continental platform,
or as small as a raindrop wetting the grass.

It's even known under a different name,
Or should I say it's also known as H₂O.
Molecularly it's all the same,
but we prefer the one that can flow.

Rene Ficko, 9. a

Vita Vaner, 3. a

WATER

Every being needs it to live,
a human, a shrimp and each and every leaf.
It's made for our thirstiness to please
and as well, to water the trees.

The beauty of waterfalls,
rivers, and icy walls.
It's breathtaking and divine,
it sends shivers down your spine.

We have to fight against pollution,
but sadly, there's hardly a solution.
Stop the plastics, be free of waste
and let the future generations try clean water and its taste.

Maša Kovač, 8. c

WATER

Water, water everyday is getting hotter.
And why don't we start saving fresh water?
All the ice is melting,
while we are not helping.

All the rivers, all the oceans,
we don't show for our world any emotions,
everybody is only caring about money,
while life tomorrow may not be funny.

Mihail Šikaleski, 8. c

VODA

Voda teče, nič ne reče
pot si svojo zdaj utira in
se na druge sploh ne ozira.

Voda teče, nič ne reče,
voda vir življenja je.

Voda pomaga revnim,
bogatom, prijaznim in
nesramnim, saj voda nima
čustev in ne srca, ima
pa zelo dobrega duha.

Patrik Poštrak, 7. c

PESEM O VODI

Po morju jaz veslam,
ubog mornarček sam,
ko pridem sred morja,
me reši ladjica.

Voda, voda, kam hitiš?
Vse misli moje mi uloviš.
A ujeti vode se ne da,
ker voda je neulovljiva vsa.

Reka, reka, kam hitiš?
Kot popotnik oddrviš.
Potoček veselo žlobudra
in v dež ujeta je megla.

Nikola Jocić, 6. b

VODA

Voda je zaklad, je tekočina,
vsakega očara njena milina.

Voda mirna daje življenje,
ko razbesni se, pa prinaša trpljenje.

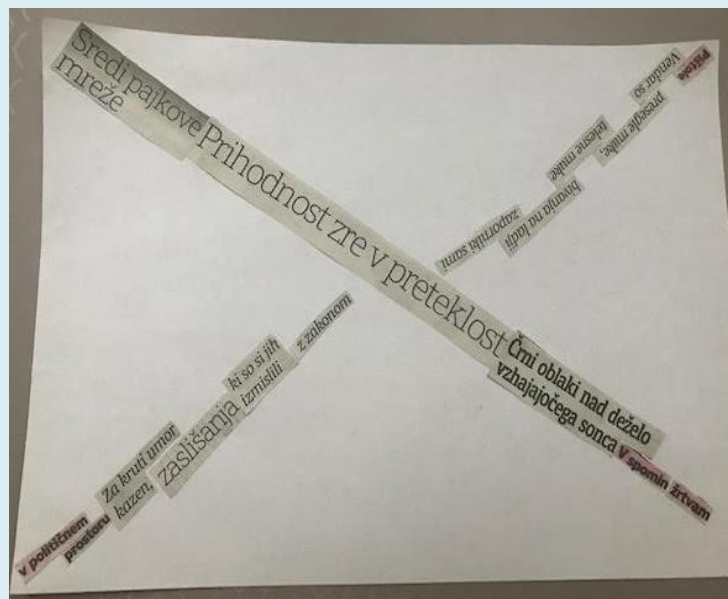
Čeprav voda je naša pravica,
je nimajo vsi in to je huda krivica.

Vodo smo tako onesnažili, da je ne moremo
več piti,
a to je naš planet, na drugega ne moremo
oditi.

Majhne spremembe dogajajo se,
toda tudi najdajši pohod se z malim korakom
začne.

Vsak, ki lahko, naj z vodo skrbno ravna,
skupaj pazimo, da nam vode ne zmanjka.

Zala Jakovac, 6. b

Lora Kovačič, 9. b

VODA

Kako to,
da po svetu vode ni,
ko pa se nam tako lepo godi.

Eni si čiste vode ne morejo
privoščiti, zato zbolijo
in do smrti trpijo.
Ja, po svetu res groza se godi,
še huje je, ker smo kar nekaj
za to prispevali mi!

In zakaj skupaj ne stopimo
in si pomagamo,
ker si prav vsi
pitno vodo zaslužimo.

Vid Zemljič, 6. c

VODA

Polniš oblake,
zalivaš vasi,
gasiš nam žejo,
neprecenljiva si!

Tvoja kemijska oznaka H₂O,
sega v nebo,
ko počijo oblaki,
se razliješ nad zemljo.

S tabo se igramo,
po tebi čofotamo,
srečni smo lahko,
da te imamo.

Mia Vaner, 6. a

VODA

Voda je živa,
življenje in čudež ter moč,
če otrok pade v njo, rabi obroč.

Je vir konfliktov,
seveda tudi rek,
njo uporablja tudi vsak pek.
Brez vode življenja ne bi bilo,
zato jo varčuj,
da vode še bo.

Anej Pak, 7. a

VODA

Voda, razlog našega življenja,
razlog, drugega trpljenja.
Zaradi nje živimo,
vendar zanjo nič ne naredimo.

Mi imamo jo dobljeno,
drugi davno izgubljeno.
Zakaj mi in ne VI,
saj nihče si ne izbere, kjer se on rodi!

Katarina Lepenik, 7. b

SAMOUMEVNO SE NAM ZDI

Samoumevno se nam zdi
ta čista voda,
ki pijemo jo mi.

Ne tako daleč stran,
ta zgodba o samoumevni čisti vodi
ne pride na dan.

Trudimo se,
da vsak bi jo lahko pil,
to vodo, ki nam je življenja vir.
Če z vodo ne bomo varčevali,
bomo prav vsi,
brez nje ostali.

Ana Jelenko, 7. b

Jakob Vodan Jecelj, 9. a

VODA

Za nas je voda samoumevna kakor,
da je brez pomena in revna.

A drugod po svetu ljudje se borijo,
da je le kapljico dobijo.

Vsi se moramo zavedati,
da je voda kot zlato,
ki bo hitro pošlo in ga več ne bo.

Timon Petrovič, 9. a

Martin Gradišnik, 9. a

ROMAN

Emilija Malèna Martinuzzi

Sr(e)čni umor

PROLOG

Če vzameš zadnji dve zvezdi Velikega voza in slediš daljici med njima še za dve dolžini proti desni, naletiš na zvezdo Severnico, ki sploh ni tako svetla, kot večina ljudi misli. Brez te pomoči bi jo bilo kar težko najti. Iz žepa je potegnil telefon, zavzdihnil, ga odložil v supergo in se spet ozrl gor v temo. In ko imaš enkrat to Severnico naciljano, veš, kam je treba, če moraš proti severu. Razen na samem severnem tečaju, če si slučajno tam, kjer jo imaš navpično nad glavo in ti nič ne pomaga, ampak tam ti ni treba vedeti, kje je sever, ker si tako ali tako že tam. Hm, ali obstaja kaj bolj severno od severa?

(Tadej Golob: Zlati zob)

I. poglavje: Ozvezdje

»Kaj za vraga?«

To so bile prve besede enega izmed policistov, ki sta se odzvala na klic panične 60-letne ženske. Jože in njegov partner sta prvi dve minuti na kraju zločina porabila, da sta vreščeco žensko umirila, jo posedla na zadnji sedež v njenem avtu in ji v roke potisnila termovko s hladnim jabolčnikom. Jože Lakota je bil redkobeseden mož. In to svojo lastnost je jemal resno. Če ni bilo potrebno, da kaj reče, ni nikoli odprl ust. Ko pa ga je zagledal pred sabo, jih je moral odpreti. Razgledal se je naokoli. Ura je bila 6:42, sonce se je končno začelo vzpenjati. In ko so se prvi poletni žarki dotaknili mariborskih blokov, je vedel, da bo to vroč dan. Mesto je bilo s Piramide na videz mirno in čisto ter tako lepo v zlati svetlobi septembrskega sonca. Razgled pa je kazil moški pred njim. *Ni čudno, da je staro skor kap*, si je mislil, ko si je ogledoval mrtvega moškega. Ležal je v travi in izgledal, kot da se je samo ulegel vanjo na kratek počitek. Njegove odprte modre oči so se že narahlo ugreznile v lobanjo, koža je začela bledeti. Najbolj grozljiva stvar pa je bil gromozanski krvavi madež čez celoten trebuh in prsa. Oblečeno je imel zeleno majico, zato se je zdelo, kot da rdeča kri kar kriči z njega. Jože je bil prepričan, da če bi majico ožgal, bi iz nje uspel iztisniti vsaj za kozarec krvi.

»Njam,« si je ironično rekel. Ošvrknil je svojega mladega partnerja, ki je z velikim, po njegovem mnenju prevelikim, zanimanjem opazoval truplo, in se obrnil ter se napotil k avtu. Njegov sodelavec Črt Simonič je bil '1 mesec star' novinec, medtem ko je on pri 'kifeljih na klic', kot si je oddelek rad pravil, delal že 17 let. 52 let star policist je v svojem času pri možeh postave videl že marsikaj. Na prvi pogled je bila podoba pred njim kar moteča, vendar nikakor najhujša, kar je do zdaj videl. Svoj poklic je začel 'na

cesti'. Tam mu ni bilo všeč in ker so opazili, da zmore več, so ga poslali na oddelek za rope in umore. Delal je predvsem na ropih, njegova kariera pa se je končala na terenu. S partnerjem sta poskušala ustaviti zločinca, pred umorom talca, mladega blagajnika. Jožetov partner je odvrčal pozornost, medtem ko je on poskušal roparja presenetiti od zadaj. Takrat pa ga je blagajnik v računalniškem zaslonu zagledal in po nesreči srečno izdihnil. Ropar ga je slišal, se obrnil in ustrelil. Zadel ga je v trebuh in ko je znova pomeril, je Jožetov partner potegnil pištolo in sprožil. Žal pa je zločinec še imel čas ustreliti. Krogla je Jožetu raznesla kito v levi nogi in od takrat rahlo šepa. Ker ni mogel več tekati za ubežniki in roparji, so ga premestili na oddelek za prvi odziv na kraj zločina. Odprl je sprednja vrata avta in pogledal na zadnji sedež k, zdaj še samo utrujeni, starki.

»Bi potrebovali še kaj za piti?« je prijazno vprašal.

Ženska ga je pogledala, zmajala z glavo in ponovno zaprla oči. Jože je pokimal in s sprednjega sedeža vzel telefon. Komaj je vzel telefon v roke, je za sabo zaslišal mrmranje. Obrnil se je. Črt se je sklanjal nad truplom s svinčnikom in beležko v svoji roki. Kot večina novincev je bil nad vsakim zločinom navdušen in se vedno potrudil, da bi ga kdo opazil in ga priporočil za napredovanje. Vedno je delal dodatna dela, ki mu jih ni bilo treba ali celo niso bila v njegovi pristojnosti.

»... star med 30 in 40, visok med 175 in 180 ... želodec in prsa ... orožje ...«

Dlje ni prišel.

»Ej, daj no!« mu je zaklical Jože.

»Pusti ga pri miru. Sploh pa je to forenzikovo delo. Da ne boš kaj zmrdal.«

Bil je skoraj edini, ki ga je lahko postavil na trdna tla. Črt ga je pogledal, zavil z očmi in se umaknil. Jože se je obrnil nazaj k telefonu. Odločil se je, da bo najprej poklical forenzike in šele nato svoj stari oddelek. Vedel je, da bo sonce, čim bo dovolj močno, z lahkoto uničilo nekatera vlakna in s tem možne ključne dokaze za razrešitev primera. Hkrati pa se bo truplo počasi 'skuhalo' in bo to forenzikom otežilo ugotovitev, kako dolgo je človek sploh mrtev. Hitro je odtipkal številko in čakal. Oglasila se je asistentka in medtem ko je čakal, da ga preveže, je spet pogledal k sodelavcu. Črt je še vedno pogledoval k truplu in si ogledoval okolico ter si nekaj vneto zapisoval v beležko. In to mu ni bilo všeč. Takrat je dobil idejo.

»Oj! Nisi še zaščitil. S trakom pojdi vse okol. Pa še tiste grme zaobjam.«

Tisti trenutek se je oglasil eden izmed forenzikov, zato se je obrnil stran in tako ni videl Črtovega sovražnega pogleda. Mladenič se je počasi odpravil k avtu, s sprednjega sedeža vzel trak, na katerem je pisalo 'Policijska linija, ne prečkaj!' in zložljive palice in se odpravil nazaj. Medtem je Jože končal prvi pogovor. Zdaj je preprosto samo še odtipkal telefonsko številko znanca na 'RIM-u'. To je bila priljubljena kratica za rope in umore. Radi so rekli, da so kot Rim, saj je za njih skoraj vedno veljal tisti rek, da vse poti vodijo v Rim.

Telefon je dvakrat zazvonil in že se je zaslišal rezek: »Ja?!«

Jože se je moral nasmehnuti. *Nikol se ne spremeniš.*

»Oj, Frank! Jože tu. Mam enga mrtvega zate.«

»Jože! Stari moj! Kak te je fajn videt! Kaj bo dobrega?!«

Zdaj se je Jože zasmel.

»Tebe je tudi fajn slišat. Jaz sem dobro, ampak mislim, da ta gospodič pred mano ni tako zelo. Kaj misliš? Je rdeča barva dober al slab znak?«

Zdaj je bil Frank tisti, ki se je moral zasmejati.

»Dobro, dobro. Ne rabiš se tak norčevat. Če bi ti bil še vedno nadrejeni, bi ti dans dal papire za pisat!« Njegov glas se je zresnil.

»Kaj maš?«

»Ma, nič takega. Moški med 30 in 40. Mislim, da je bilo nekomu res vseč njegovo drobovje. Majico ma, tak da ne vem, kaj se je točno zgodilo, ampak je krvav čez cel trup. Nič tak posebnega ni videt, tak da sem kr tebe poklico.«

»Če je pa tako, potem ni potrebno klicat posebnih.«

'Posebni' so bili detektivi, ki so bili svoja veja znotraj oddelka za rope in umore. Posebna enota za umore je bila ustanovljena izključno za iskanje serijskih morilcev in reševanja umorov, ki zahtevajo veliko časa in znanja.

» No, te ti pa kr povem, kje sva. Na Piramidi sva, tam pri kape ...«

Za Jožetom se je zaslišal zadušeni krik. Silovito se je obrnil in zagledal Črta, kako je klečal zraven trupla, si z roko zakrival usta, z drugo pa držal dvignjeno žrtvino majico. Z njegovega obraza je izžareval čisti strah. Jože je počasi spustil pogled k dvignjeni majici. Otrpnil je. *Kaj je to? Stopil je korak bližje. KAJ JE TO POD KRVJO?* Stopil je še tresoči korak bližje. Ko se mu je končno posvetilo, kaj, je zajechal. »Jože. Kaj se je zgodilo?«

Zdrznil se je. Pozabil je, da je še vedno na zvezi. Ves pretresen je rekel:

»Frank, pokliči posebne. Takoj!«

»Jože. Umiri se. Kaj ...«

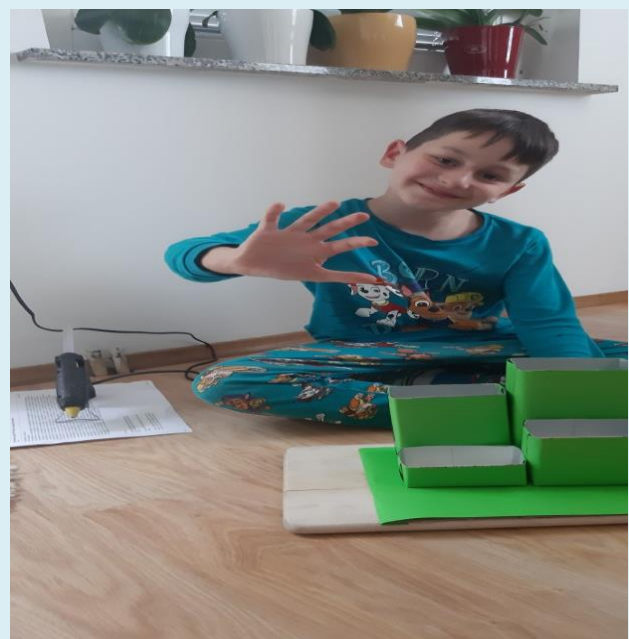
»Pokliči posebne, sem rekel!« je zakričal.

»V redu! Samo povej, kaj se je zgodilo! Da jim lahko kaj povem, ko jih pokličem!«

»Vrezano ma ...« Zataknilo se mu je. Pogoltnil je, počasi vdihnil in spregovoril.

»Ozvezdje. Truplo ima v trebuh vrezano ozvezdje.«

Frank je odložil, Jože pa je kar tam bruhal v travo.

Lian Bajić, 3. a

HLAPEC JERNEJ IN NJEGOVA PRAVICA (Ivan Cankar)

Tip naloge: B2: Izberi ključni dogodek iz ene izmed prebranih del in ga pretvori v dramsko besedilo.

Začetni ključni dogodek:

Prvi prizor:

Jutro je. Sonce je vzšlo. Jernej stopi na prag. Stopi okoli hleva in se napoti do polja. Takrat Sitar odpre okno in ves čemereren in zaspan reče Jerneju.

Sitar: Kam?

Jernej: Na polje!

Sitar: Na čigavo?

Jernej: A?

Sitar: Na čigavo polje?

Jernej: (se zasmeji) Kaj se še nisi prespal? Še malo se odeni, če te grlo boli!

Sitar: (zardi) Na čigavo polje?

Jernej: (miren, upognjen, z rokami na hrbtu) Na naše polje!

Sitar: Kaj se to pravi: naše polje?

Jernej: (se namršči) To se pravi: moje polje. (Sitar odpre usta in ostrmi.)

Sitar: Zbledlo se ti je starec!

(Jernej se obrne in gre po razorju na polje. Sitar gleda dolgo za njim. Nato se obleče in gre na polje, a na drugo stran, da se ne bi srečal s hlapcem. Oba gresta počasi.)

Drugi prizor:

(Jernej se vrne v hišo, ko je hrana že na mizi. Pri vratih se ustavi in ostrmi. Namršči obrvi. Ozre se po mizi.)

Jernej: Zakaj me niste klicali?

Sitar: Ali so te klicali sosedovi? (Družina se zasmeji.)

Jernej: Kaj regljate, hlapci in dekle? Kaj je Kurent stopil v hišo? (trese se mu glas od jeze)

Sitarica: (zbadljivo) Ali nisi slišal sinoči? Gospodar ti je odpovedal! Ampak, če je lačen, prinesi mu žlico. (pomigne dekli) Še berača ne podimo čez prag, kaj šele hlapca, ki je delal pri hiši in jedel z nami. (dekle gre in položi žlico zraven pastirjeve)

Sitar: (osorno) Kaj stojiš in gledaš? Ponujamo ti žlico, ker si lačen, Bog ti blagoslovi, ne bomo ti šteli grižljajev! Ampak, če se ti ne zdi, pa srečo na pot!

(Jernej ne reče nič. Tedaj vrže Sitar žlico na mizo in vstane.)

Sitar: Kaj so ti oglušela stara ušesa, kaj ti je zvođenela stara pamet? Kaj pa se po neumnem pretvarjaš? Včeraj sem ti rekel, da si išči drugod – velik je svet in dolge noge imaš! Dogospodaril si pri nas, Bogu bodi hvala in čast!

Jernej: (tiho) Saj sem te dobro slišal, tudi razumel sem te, mladi! Ampak, da si rekel: pojdi in zapali hišo – dobro bi te slišal, dobro razumel, zapalil bi! Govori po pameti, pa te bom slišal in razumel in ubogal. Kaj se to pravi: zadeni culo na stara pleča in pojdi od hiše? Kako je v tej besedi božja pamet in pravica? Bolj krščansko bi bilo in nič bi si ne mazal kolen, da si po sedmini pokleknil predme, poslednjega gospodarja te hiše. In jaz bi ti bil rekel: ti gospodar zdaj, tvoja je hiša, tvoja senožet, tvoje polje – vse to vzemi, kar je zraslo tako čudežno iz moje krvi in iz mojega potu, da je zdaj moj život upognjen in izžet, da so slabotne moje roke in da se tresejo stara kolena! Vse vzemi – jaz, starec, trudni gospodar, pa si zapalim pipo ter sedem na zapeček ... Tako bi ti storil, tako bi jaz govoril in Bogu bi bilo dopadljivo in ljudem!

(Sitar se z nasmehom ozre po družini.)

Sitar: Ljudje božji, glejte ga, ali naj pokleknem predenj?

(Družina se glasno smeji.) (Sitar se obrne k Jerneju, ga dolgo gleda in nato spregovori.)

Sitar: Kaj misliš, da sem ti pokazal prag zato, ker sem bil pijan in slabe volje? Ali pa, da se mi je na sedmini zahotelo komedij in burk? Tako je, hlapec, potrla me je smrt očetova, ampak tehnica je bila pravična, poleg bridkosti je bila tolažba. Nikoli nisem bil gospodar, zadnji hlapec sem bil, poleg pastirjeve je ležala moja žlica. Ti, hlapec, si bil moj krivični gospodar; tvoj pogled povelje, tvoja beseda ukaz. Jaz pa sem te videl v svojem srcu, kako boš prosil na mojem pragu in užival sem sladkost ... (obrne se k hlapcem, deklam, pastirju) Vam vsem je bil gospodarjev gospodar, še vi uživajte sladkost: pastir, odpri mu duri na stežaj!

(Pastir vstane in odpre vrata.) (Jernej se ne premakne.)

Sitar: Ne stoj tam kakor lipov bog. Gani se! (Jernej se nasmehne.)

Jernej: Sitar, Bog je naredil postave, ti jih ne boš premaknil! Pot ti je kanil s tvojega čela, je tvoj – to je postava! Ne bom prosil postelje, ki sem jo sam postlal, ne bom beračil kruha, ki sem ga sam pridelal in umesil. Legel bom na posteljo in ne bom nič vprašal, posegel bom po kruhu, nič ne bom prosil! To je postava in pravica. Vi pa primite za žlice, ne bodi vas sram ukradenega kosila, nič vas ne bodi sram, da niste čakali gospodarja in na njegov očenaš; usmiljen je, brez zlobe – zakaj njegova je pravica in postava!

(Sitar je resen in jezen.)

Sitar: (hitro in osorno) Pojdi brez prerekanja; odprte so ti duri, nizek je prag!

(Jernej gre proti vratom in se ozira za ramo. Ustavi se.)

Jernej: Svajujte ljubi moji! Odprta vam je hiša, odprt vam je hram in tudi kašča vam je na stežaj odprta. Jemljite in gostite se! Jaz pa se povrnem k vam s pisano pravico, predpisano in zapečaten; zakaj Bog ne laže in tudi postave ne lažejo. In kadar se povrnem, ljubi moji, takrat bodi ljubezen med nami in krščansko usmiljenje!

(Jernej se obrne in odide skozi vrata.)

V ČASU KARANTENE

Dragi učitelji in učenci naše šole!

Upam, da ste zdravi in, da ostajate doma. Jaz zeloooo pogrešam šolo, prijatelje, zabavo in druženje z vami. V tem spomladanskem času si ponavadi najbolj želimo morja in letnih počitnic. Ne boste verjeli, da si jaz letos najbolj želim šole. Pouk na daljavo je sicer dober, vendar pouk v šoli je čisto nekaj drugega. Rada vas imam in upam, da se kmalu vidimo.

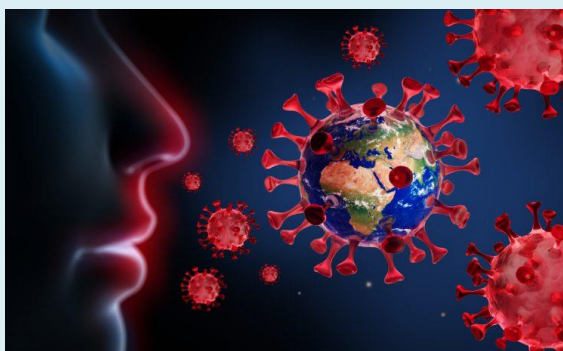
Lep pozdrav.

VAŠA Neli Terglav, 3. c

ŠE JE UPANJE

Bil je tu, zdaj je tam.
Kdo je tu in kje je?
Zdaj beži in ga več ni.
Kdo je tu? In kje je?
Je še upanje, da ga ujamemo?
Gremo zdravniki, brž na pot!
Tu je naš rod.
Ena kapljica sem, ena tja.
In še enkrat -
hura!!

Sergeja Godina, 4. a

UČENJE NA DALJAVO

V šolo nazaj še ne bi šla,
ker bojim se korona virusa,
zato pridno se doma učim
in vso nalogo naredim.
Trudim se in težko mi je,
ker v šoli vse zabavneje je.
Ko na primer razdalj se učimo,
vsi lesen meter v roke dobimo,
tako učiteljica poskrbi,
da se ob učenju vsak smeji.
Doma pa sama za mizo sedim
in se trudim, da ob učenju ne zaspim.
V šoli mi je lažje vse,
ker s sošolkami in sošolci
vzpodbujamo se.
Bratec pa doma veselo se igra,
zato mi pade motivacija.
A bolje je varno doma ostati,
zato na vso učenje na daljavo
pristanem,
da zdrava ostanem.

Eva Iršič, 2. a

KAR TAKO

Nekega jutra, ko sem prišla iz šole, sem videla na dnevniku, da se več ne bo šlo v šolo. Pomislila sem, da bo to trajalo samo nekaj dni. Vsak dan je vse bilo huje. Neki ljudje so ostali brez službe, šole in vrtci so se zaprli, vse je postalo tiho brez otrok. Zelo pogrešam šolo, vsak dan sem se nekaj novega učila. Pogrešam učiteljico in prijatelje. Komaj čakam, da se vse to konča in da se ponovno vrnem v šolo.

Amina Bećirovič, 4. c

Vsebina

UVODNIK	2
IZ ŽIVLJENJA IN DELA NAŠE ŠOLE	3
ŠOLSKI PREŠERNOV LITERARNI NATEČAJ.....	4
ROŠEVI DNEVI (natečaj).....	12
KDOR NE SKAČE, NI OTROK (natečaj)	15
SRCE USTVARJA, ROKA PIŠE	19
V SVETU PRAVLJIC.....	46
SESTAVIMO ZGODBO	61
KULTURNI DAN – VODA.....	64
ROMAN	71
V ČASU KARANTENE	76